

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Δ'—ΤΟΜΟΣ Ε'—ΦΥΛΛΟΝ 17.
20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1880.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΩΝ 30.

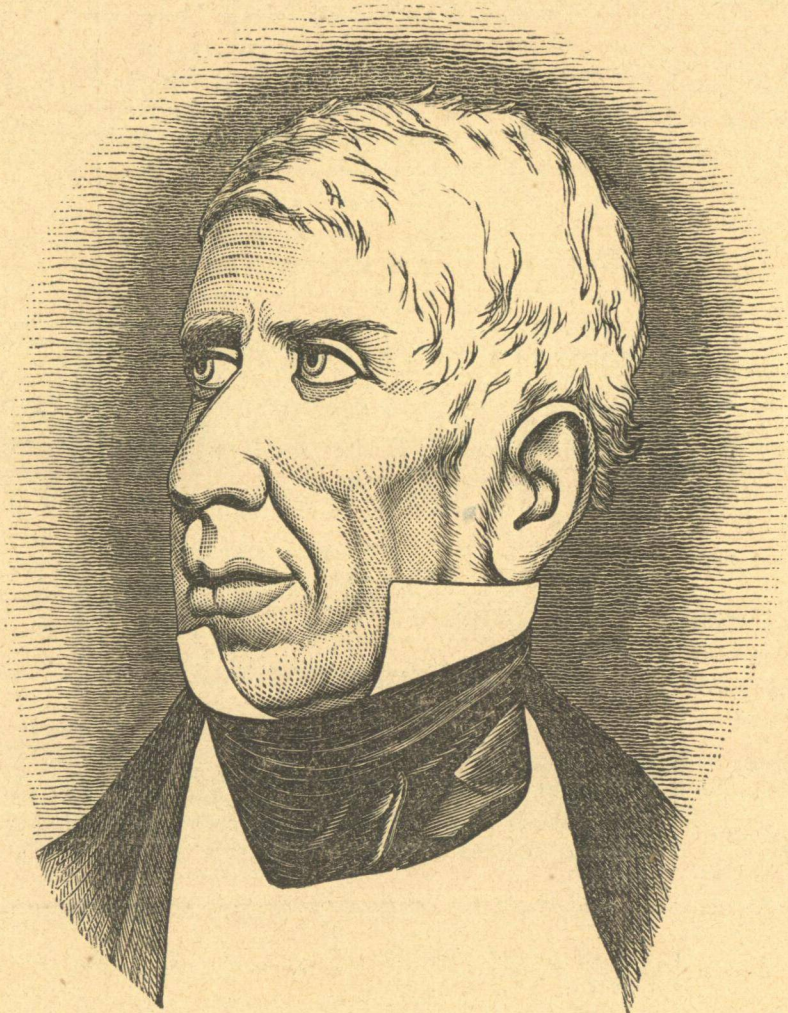
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Είδοποιήσις τῆς Διευθύνσεως τοῦ Περιοδικοῦ.—Ἰωάννης Ζαμπέλιος—'Οφ.εδερικός Cuvier, ὑπὸ Γ. Κ. Τυπάλδου.—Ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ Ν. Χαλικοπούλου καθηγητοῦ (συνέχεια).—Περὶ Σωμασσίας ὑπὸ Σπ. Μπαλάνου καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ (συνέχεια).—Μελέτη ἐπὶ τοῦ παντός ἢ τοῦ ἀνάρχου καὶ ἀτελευτήτου κόσμου ὑπὸ Ἄνδρ. Οἰκονομοπούλου διδάκτορος τῶν Μαθηματικῶν Ἐπιστημῶν (συνέχεια).—Ἡ Ὀλυμπία καὶ ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς ὑπὸ Κ. Νεστορίδου καθηγητοῦ.—Πινδαρικαὶ Μελέται ὑπὸ Ν. Πετρῆ γυμνασιάρχου.—Μνημεῖον τοῦ Βύρωνος.—Ποίημα ὑπὸ Γ. Βρετοῦ.—Εἰς κρύβριος γάμος κωμωδία εἰς πράξεις τρεῖς μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Κ. Ν. Ταπούρου

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐπὶ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου Ἐπιτροπῆς λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς κ.κ. συνδρομητὰς ὅτι διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπομένου φυλλαδίου 18ου συμπληροῦται ὁ Δ' τόμος τοῦ Βύρωνος, καὶ νὰ παρακαλέσῃ τοὺς μὴ ἐπιθυμοῦντας ἐξ αὐτῶν νὰ διατελέσωσι καὶ εἰς τὸ μέλλον τοιοῦτοι νὰ εἰδοποιήσωσιν αὐτὴν ἐγγράφως πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δαπάνης τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν καὶ τῆς ἀπωλείας τῶν φυλλαδίων· τοῦτο δὲ διότι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πολλοὶ δεχθέντες τὰ πλεῖστα φυλλάδια, ἐπέστρεψαν, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν γλίσχρον αὐτῶν συνδρομὴν, τὰ τελευταῖα, οὐδὲν ἄλλο λογισθέντες ὅτι, ἕνεκα τῆς διαγωγῆς τῶν αὐτῶν, καὶ τὸν Συλλογον ἀδίκως καταζημιώσῃ καὶ τὸν ζῆλον τῶν ἐπιστατούντων εἰς τὴν τοῦ περιοδικοῦ ἐκδοσιν κατακραίνουσιν.

Συμπληρουμένου τοῦ Δ' τόμου ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ τούτου θεωρεῖ καθήκον τῆς δημοσίας νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας τῆς πρὸς τοὺς ἀξιότιμους ἐκείνους ἀνταποκριτὰς αὐτῆς, οἵτινες μετὰ πολλῆς ἀφιλοκερδείας ἐπροστάτευσαν τὰ συμφέροντά τῆς, μετὰ μεγάλου πρὸς τοῦτο ζήλου ἐργασθέντες, πρὸς τοὺς λογίους συντάκτας τοῦ περιοδικοῦ, οἵτινες μετὰ ἀπαρδειγματίστου προθυμίας ἀείποτε τὴν συνέτρεξαν καὶ πρὸς τοὺς συνδρομητὰς ἐκείνους οἵ-

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ

τινες διὰ τῆς προθύμου καταβολῆς τῆς συνδρομῆς τῶν τῆ παρεχώρησαν τὰ ὑλικά μέσα πρὸς ὑπεστήριξιν τοῦ περιοδικοῦ.

Ἐκφράζει δὲ ἡ Διεύθυνσις τὴν βαθεῖαν τῆς λύπης πρὸς τοὺς συνδρομητὰς ἐκείνους οἵτινες δὲν ἀπέτισαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τῶν, καὶ τοὶ πολλὰκις ὑπὸ τοῦ κ. Ταμίου αὐτῆς προσκληθέντες πρὸς τοῦτο, καὶ εἰδοποιεῖ αὐτοὺς μετὰ λύπης ὅτι, οὐδὲν ἄλλο λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπ' αὐτῶν πρὸς ἀποφυγὴν δικαίας ὀφειλῆς, προτεινομένης προφάσεως θέλει καταφύγει εἰς τὰ νόμιμα μέσα διὰ νὰ ἐξαναγκασθῶσι νὰ καταθέσωσιν εἰς τὸ ταμεῖον αὐτῆς τὴν ὀφειλομένην συνδρομὴν τῶν.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Διευθύνσεως).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ

Ἐὰν ἡ ἐποχὴ τῆς εὐκλείας καὶ τοῦ μεγαλείου παρήλθεν, ἐὰν ἡ δῆς τῆς μεγαλοπραγμοσύνης καὶ τῶν κατορθωμάτων ἀπεσβέσθη καὶ εἰς σκοτιὰν ἄλυτον ἐβυθίσθημεν, τὰ ὀνόματα τῶν τολμητιῶν καὶ μεγαλεπιβούλων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν συνετάφισαν μετὰ τῆς δόξης τῆς πατρίδος μας, οὐδ' ἐμαράνθησαν τῆς δάφνης οἱ στέφανοι οὐδ' ἐδρεψαν ἐν τῇ πάλῃ τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ἀναστάσεως. Μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τούτων, τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως ὑπάρχει καὶ τὸ ὄνομα

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ.

Ὁ τραγωδοποιὸς τοῦ Παλαιολόγου, καὶ τοῦ Ἀνδρούτσου ἐγεννήθη ἐν Λευκάδι τῷ 1877, ἐκ γονέων συγκαταλεγμένων μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς Λευκάδος οἰκῶν, ἐπὶ παιδείᾳ καὶ πλούτῳ. Διδάσκαλος τοῦ Ζαμπελίου κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὑπῆρξαν ὁ Μαυρομμάτης ἱερομόναχος, ὁ Γεώργιος Δενδρινός, ὁ ἐξ Ἄρτης Κεοντίσης, καὶ τελευταῖος ὁ Στεφανίτσας, ὅστις ὑπῆρξε καὶ ἀνάδοχος αὐτοῦ.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως, τῷ 1804, ἐνδραχρὺς ἐχαιρέτα ὁ Ἰωάννης τὴν πατρικὴν στέγην πλέων ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς ὀραίας Βενετίας, ὅπου ἐζήτει εὐρυτέραν πνευματικὴν τροφήν ἐν τῷ ἐκεῖ πανεπιστημίῳ τῆς Βονωνίας. Δυστυχῶς,

ὡς ἐν τῇ αὐτογραφίᾳ του λέγει, ἡ ἐπιστήμη τῆς νομικῆς, ἣν ἐξελέξατο δὲν ὑπῆρξε τὸ ὄνειρον τοῦ ποιητοῦ, διότι τὰ βλέμματά του εἶχεν ἐστραμμένα πρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ ὄντως μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ διπλώματος τῆς νομικῆς, εὕρισκόμενος ἐν Πίσῃ ὁ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας Φραγκίσκος Σακκέτης τῷ προσέφερε τὴν ἔδραν τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Λούκας, ἣν ἀπεποιήθη ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πατρικὸν ἔδαφος, δεχθεὶς μόνον τὴν ἐγραφὴν αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς ἐν Πίσῃ Ἀκαδημίας.

Ἄλλ' ἡ Ἰταλία ὑπῆρξε διὰ τὸν Ζαμπέλιον ἡ γῆ τῆς ποιήσεως, ὁ βωμὸς τῶν ὀνείρων, τὸ πῦρ ἐστιάδος ὅπερ εἰσόδσαν εἰς τὰ σπλάγγνα τοῦ νεανίου κατέκαυσε τὰ ἐνυπάρχοντα ἐκεῖ

σπέρματα της ζωογόνου εύφους. Έκει ο Ζαμπέλιος συνεδέθη φιλικώς μετά του ποιητού τών Μνημάτων Φωσκόλου, μετά του ποιητού Μόντη και μετά τώσων άλλων σφών της εποχής εκείνης. Μόνον εις μόχλος έλειπε τέλος, μία ισχυρά δόννησις, ίνα ο Ζαμπέλιος ανέλθη εις τον κόσμο τής ιδανικότητας και τής ποιήσεως. Κχι ο μόχλος υπήρξε δι' αυτόν ο ιδιότροπος Άλφριέρης, και η δόννησις η τραγωδία αυτού ο Τιμολέων.

Ήδη όμως ήλθεν η ώρα, καθ' ην η Έλλάς ειχεν ανυψώσει την κεφαλήν και έβρυχάτο ως λέων, υποθάλλουσα εις τὰ σπλάγχνα της τὸ ζωογόνον τής ελευθερίας πύρ, την δειδα τής εθνικῆς ἀναστάσεως. Δούλος τετρακόσια έτη, άπατρις και άσπερος ο Έλλην τού φωτός και του πατριωτισμού υπέστη βασάνους, και πληγάς, ατινες έβύθισαν υπό τὰ χόματα της δουλείας πόσα σπέρματα άνδρικών γόνων, τώσων λαμπρών μεγαλείων.

Τὸ όνειρον τής Φιλικῆς Έταίρειας ειχεν αληθεύσει τέλος, και μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς, άτινα διεσπάρασαν όπου γῆ Έλληνική κηρύσσοντα την Άνάστασιν τής Έλλάδος, ήτο και ο Ζαμπέλιος. Είναι μακρὰ και υπερήφανος η ιστορία του Ζαμπελίου εν τῶν χρόνοις εκείνοις και άδυνατοῦμεν, εν τῷ στέφῃ τούτῳ, χωρῶν νά την εκτυλίξωμεν. Πόσην τὸλμην, πόσον ένθουσιασμόν, πόσην αὐταπαρνησιν, πόσα δάκρυα, δέν κατέπεσον εις τὸν βωμόν τής ελευθερίας και τής πατρίδος. Ἀποκαλυφθῶμεν πρό τοῦ άνδρός τούτου όστις εν τῇ μάχῃ έφερε τὰ όπλα, εν τῇ ειρήνῃ έτραγωδοποίησε διὰ τής γραφίδος τούς στρατηγούς του. Κρύφα συνεδρίασαν εν τῇ οίκῳ αὐτοῦ ο Βλαχάδας, ο Κατσαντώνης, και οι άλλοι. Κρύφα διήλθε πρηνῆς εντός λέμβου μεταβαίνων εις τούς αναμένοντας επαναστάτας τής Ηπειρου. Και ημεῖς εις αὐτόν όφειλομεν διάπυρον ευγνωμοσύνην, διότι ο πολεμιστῆς υπήρξε και ο πρώτος όστις συνέλαβε την ιδέαν του εθνικου θεάτρου, ο πρώτος συγγραφέας τραγωδιῶν εθνικῶν.

Τέλος όμως έδδομηκογούτης την ηλικίαν απέθανε τῇ 13 Μαΐου του έτους 1857, άρῆσας δύο άθανάτα της ζωῆς του (χην τὰς τραγωδίας 1), και του πατριωτισμοῦ του τὰ έργα.

Ν. ΠΓΓΑΕΣΗΣ.

1) Έκτος τῶν άλλων έργων και ποιημάτων συνέγραψε 12 εθνικὰς τραγωδίας.

Την κατωτέρω έπιτομην βιογραφίαν του Φρεδερικου Cuvier, έκοινοποίησεν ήμιν πρός δημοσίευσιν ο Κύριος Γ. Κ. Τυπαλδός, μέλος έπίτιμον του ήμετέρου Συλλόγου.

Ο ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΣ CUVIER

Μέθοδος άριστη εισαγωγῆς εις τὰς επιστήμας είναι η ιστορία αὐτῶν, η δὲ βιογραφία είναι μία τῶν μῶλλον επαγωγῶν μορφῶν τής ιστορίας. Η βιογραφία εκτυλίσσει τὰς έννοιὰς τὰς άποτελούσας την επιστήμην, συνάμα δὲ παρουσιάζει την εικόνα τῶν καλλιεργούτων αὐτάς. Τοιαύτην τινὰ εικόνα, η μῶλλον σκιαγραφίαν του Φρεδερικου Cuvier παρουσιάζομεν ενταῦθα.

Ο Φρεδερικος Cuvier ήτο άδελφός του μεγάλου Γεωργίου Cuvier. Τὸ έργον αὐτοῦ εν τῇ επιστήμῃ εγένετο ήττον μεγαλοφυές και μεγαλεπίβολον οὔτως ειπεῖν η τὸ του άδελφοῦ αὐτοῦ, πλην οὐχ ήττον χρήσιμον.

Ο,τι χαρακτηρίζει πρό παντός άλλου τὸν σοφὸν τούτον άνδρα είναι η άκρα μετριοπροσύνη, η πλήρης έλλειψις φιλοδοξίας. Άριστὰ ών συγκεκριτημένος και εύφρονας, έσημείωνε συνεχῶς παρατηρήσεις πολυτίμους άφορῶσας ως επί τὸ πλείστον εις τὴν ζωολογίαν. έπλούτισε δὲ δι' αὐτῶν τὰ συγγράμματα άλλων και κυρίως τὰ του ένδοξου άδελφοῦ του. Πλην αὐ πλείστα τῶν παρατηρήσεών του ήθελον άπολωσθῆ, έν δὲν συνέλεγε και έδημοσίευεν αὐτάς ο έπιστήθιος αὐτοῦ φίλος και άγαπητὸς μαθητῆς Flourens εν πονύματι επιγραφομένῳ: Σύνοψις ἀναλυτικῆς τῶν παρατηρήσεων του Φ. Cuvier περί τοῦ ένστικτοῦ και περί τῆς διανοίας τῶν ζώων (Résumé analytique des observations de F. Cuvier sur l'instinct et l'intelligence des animaux).

Ο Φ. Cuvier εγένεθη εν Montbéliard τῇ 28 Ιουνίου 1773. Ἦτο έπομένως νεώτερος κατὰ τέσσαρα έτη του άδελφοῦ του, μεθ' οὗ τὸ πλείστον συνανेत्रάθη. Τῷ 1800 ο Γεώργιος Cuvier, ήδη ένδοξος γενόμενος διὰ τῶν πρώτων μεγάλων αὐτοῦ έργων, έκάλεσεν αὐτόν εις Παρισίους. Ἀδύνατον ήτο βέβαια εις άνδρα νοήμονα και λόγιον νά ζῆ συνεχῶς πλησίον τοιοῦ του άνδρός εν αδελφικῇ οικειότητι, χωρὶς νά συμμερισθῆ τὰς κλίσεις εκείνου και χωρὶς νά δεχθῆ την επήρδον τῆς ισχυρῆς μεγαλοφυΐας του. Καὶ τῷ όντι παρὰ του Γ. Cuvier λαβῶν

την νύξιν, έπεχείρισεν ο Φ. Cuvier και εξέδωκε σειράν έργων αξιολόγων, οἳα εἰσιν αὐ διατριβαὶ και τὰ υπομνήματα αὐτοῦ περί ένστικτοῦ, περί κοινωνικῆς φύσεως των ζώων, και περί εἴς ημερῶσ εως των ζώων, και η μεγάλη αὐτοῦ Φυσικῆ Ιστορία των μασσοφόρων ζώων (Histoire naturelle des mammifères). Τὸ τελευταίον τούτων έργων είναι προῖδν τῆς μακρᾶς εν τῷ βοτανικῷ κήπῳ τῶν Παρισίων εργασίας του. Τῷ 1804 ειχε διορισθῆ διευθυντῆς του κήπου εκείνου, όπου τρέφονται όλων σχεδὸν τῶν ειδῶν ζῴα. Έκει δὲ ήργάσθη επί τριακονταετίαν σπουδάζσας εκ του σύνεργου τὰ ήθη των ζώων. Γενόμενος τῷ 1810 έπιθεωρητῆς τῆς Ἀκαδημίας των Παρισίων, και τῷ 1831 γενικὸς επιθεωρητῆς, ο Φ. Cuvier ήρθενης μετὰ προσοχῆς τὰς μεθόδους, δι' ὧν εύχερέστερον ήδύνατο νά εισαχθῆ και νά προκύψῃ η σπουδὴ των φυσικοιστορικῶν επιστημῶν. Τὰς ιδέας αὐτοῦ επί του προκειμένου εξέθεθεν εν ιδίῳ συγγράμματι αξιοσπουδαστῶ μάλιστα παρ' ήμιν, όπου αὐ σπουδαὶ μικρὰν έξουσι πρός τὰς τῆς φύσεως επιστήμας τάσιν. Ἀπέδειξε δὲ, ότι η μελέτη των φυσικοιστορικῶν επιστημῶν δύναται ν' άρχισῆ από τῆς παιδικῆς ηλικίας, ήτις κείνηται εις ανώτατον βαθμόν την περιέργειαν, την βίασιν ταύτην πάσης επιστημονικῆς εργασίας. Στροβιλῆ και σχολαστικῆ μέθοδος σπουδῶν παρ' έλλησι διαστρέφει την φυσικὴν ταύτην κλίσιν, και άπομακρύνει τὸν νοῦν αὐτῶν από τῆς αληθοῦς επιστημονικῆς περιεργείας και από των ὀρθῶν επιστημονικῶν μεθόδων.

Ο Φ. Cuvier θεαζόμαζε τὸν ένδοξον αὐτοῦ άδελφόν μέχρι λατρείας. Δι' εκείνον έζη, και δι' εκείνον εγένετο φυσιοδίρης, αὐτός δὲ ήθελε νά μένη εν άρνησίαι. Ἦ μετριοπροσύνη του ειχε ιδιαιτέρως τινὰ χάριν. Παρατηρητέον δ' ότι η αληθῆς επιστημονικῆς άξία είναι πάντοτε μετριώφρων, διὰ τὸν άπλούστατον λόγον, ότι ο ελιγρινῆς πρός την επιστημονικὴν αλήθειαν έρος και η περιφλαυτία εἰσι δύο αισθητάτα άκρως αντίθετα και ὅλως άσυμβίβαστα εν τῇ ιδίᾳ ψυχῇ.

Τὸν Δεκέμβριον του 1837 διορισθῆ Καθηγητῆς του Φυσικοιστορικου Μουσείου και ὀλίγους μῆνας ύστερον απέβίβασεν αφρηνώδης, εξ έτη μετὰ τὸν θάνατον του άδελφοῦ του, εν μέχρι τελευταίας πνοῆς άποκλειστικῶς υπερηγάπυσεν. Έξέπνευσεν άφου έπρόφρασε τούς τε-

λευταίους τούτους λόγους. «Επιγράψατε επί του τάφου μου. Φρεδερικος Cuvier, άδελφός του Γεωργίου Cuvier.» Ο Φ. Cuvier άφῆκεν υίόν, διάδοχον αξιον του ένδοξου ὀνόματος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

υπό ΤΑΦΕΛΙΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Κάτοικοι της πόλεως.

(Συνέχεια ιδε άριθ. 15)

Ο Κορνῆλιος λοιπὸν Βύθος εν σελ. 62 και 63 του υπομνήματος άποδίδει έτος νεώτερον εις τὸ μαρτύριον του Άγ. Δημητρίου. Διότι δὲν δύναται ορθῶς νά παραδεχθῆ τις τὸν Μαξιμιανόν, τὸν έπινομαζόμενον Ἡράκλειον, οὔτινος άρχοντος τὸ μέρος τῶν πράξεων του Άγ. Δημητρίου αναφέρει τὸν Άγιον Δημητρίον παθόντα⁶. Οι Γόθοι δηλ. και Σαρμάται (Σκυθαι) ως αὐ πράξεις δηλοῦν, οὐδέποτε ενίκηθησαν άπ' εκείνου του αυτοκράτορος, άλλ' υπό Μαξιμιανου του Γαλεριου⁷, όστις εν τῷ Ἰλλυρικῷ ως Αύγουστος ήρξεν τὸ έτος 303—311 πριν δε δηλ. εν έσει 292—303, ως Κτισαρ του Αύγουστου Διοκλητιανου. Ο Βύθος όμως παραδέχεται, ότι ο Άγ. Δημήτριος δὲν έπαθεν πρό του έτους 306 μάλιστα δὲ έως εν αὐτῷ τῷ έτει. Ἦ έορτῆ του μαρτυρίου ειτε του πῆδου εν άμοφοτέρας τῇ άνατολ. τούτέστι τῇ δυτικῇ εκκλησίᾳ ὀμολογείται, ότι δὲν είναι η αὐτῆ την ὀγδὸν ήμέραν του Ὀκτωβρ. έγει και τὸ άρχαῖον και τὸ νέον μαρτυρολόγιον των Ρωμαίων. Κορνῆλ. Βυ. π. χωρ. σ. 63 66. Του αὐτοῦ μηνὸς η άνατολ. Έκκλησία έχει την 23. Ὁρθότερος είναι ο λογισμός τῆς Έλ-

6) Ἰδ. Ἀνόνομον και Συμεῶνα τὸν μεταφραστῆν εν Πραξ. Άγ. τῆν 88β. π. χωρ. σ. 90, 96 τὸν αἰματιανὸν ἀπλῶς έχει ο ανώνυμος Ἀναστασιου Βιβλιοθηκαρίου (Πραξ. Άγ. π. χωρ. σ. 88. Ὁ αὐτός ο Φώτιος εν Βιβλιοθήκῃ κώδης. 255. (σελ. 469 έκδ. Βεκκερ.) 7) Ο Φώτιος εν Ἰστορ. 7 250 μετὰ ταῦτα διὰ τῶν αὐτῶν ήγεμόνων (Διοκλητιανου και Γαλεριου) γενναίως ήγωνίσαστο εναντίον των Κάππων και Βασταρῶν. Τους Σαρμάτας έπειτα ενίκησαν ο Ἡράκλειος πρός ταῦτα τὰ γενῶν δὲν έπολέμησαν. Πρόσθε: έκογγῆν του συγγραφέως περί Κωνσταντ. Χλωρου, αναφερόμενα εις την ψῆφον Ἀμμιανου Μαρκελλίνου (έκδ. caput. s. 15).

ληνι-ης Έκκλησίας, ής ο Άγιος Δημήτριος πολίτης είναι παραβ. Ἄνων. Πρ. άγ. εν Πρ. χωρ. Σ. 138 (είναι οὔτως συγγραφεῖς του 7 αἰώνος), έπειτα εκ τῆς νεαρᾶς Κομνηνῶν αυτοκράτορος (παρ' άργυριου εν έτει 1166 εκδοθείσης και πολλάκις μετατυπωθείσης. Τῇν αὐτῇ ήμέραν η Ούγγρικῆ Έκκλησία, ήτοι η Ρωμαιο-καθολικῆ έορτάζει (Κορνῆλ. Βυ. Π. χωρ. Σ. 85) εκ του γείτονος Σαρμιου, όπου άρχιστάτη ήτο η έορτῆ του Άγίου, ταύτην νομιζομεν την λατρείαν λαβούσα.

Πότε ο Άγιος Δημήτριος πρό των άλλων άγίων εν τῇ πατρίδι του ειτα εν τῷ ανατολικῷ Βασιλείῳ ήρχισε νά λατρεύηται μετ' ὀλίγον θά εκθέσωμεν νῦν περί τῆς αξίας αὐτοῦ εις την ήμετέραν θρησκείαν, ήτις αναφέρωμεν.

Ο ανώνυμος λέγει, ότι κατήγετο εκ συγλητικῆς οικογενείας εν Πρ. Άγ. π. χωρ. Σ. 90 και προσθέτει, ότι άφ' οὔ πρώτον όπρητέησεν ως ύπογραφεύς, και τῆς Έλλάδος έπειτα άνθύπατος εγένετο και ύπατικὰ παράσημα παρὰ του αυτοκράτορος Μαξιμιανου έλαβεν⁸. (άκολουθεῖ)

ΥΓΙΕΙΝΗ ΣΩΜΑΣΚΙΑ

ΜΕΤΑΔΙΔΟΜΕΝΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ.

υπό ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΥ

(καθηγητῶν εν τῷ Έθνικῷ Πανεπιστημίῳ.)

Βον. Ἀσκήσεις τῶν κοιλιακῶν άκρων.

α'. Διάφοροι θέσεις των ποδῶν, και διάφοροι τρόποι βαδίσματος. Σύγγρονοι εξελιγμοί, διευθετώμενοι υπό μουσικου ρυθμοῦ.

β'. Διάφορα ύποσηδῆματα επί τῷ τόπῳ εκτελούμενα.

γ'. Διάφοροι ὀργήσεις.

δ'. Δρόμος επί εδάφους ὀριζόντιου, άνιόντος η κατιόντος, ὀμαλῶς η άνωμαλῶς, στερεοῦ η μαλακοῦ. Οι δρόμοι εἰσιν ελεύθεροι η φέρουσι βάρους εις τὰς χεῖρας, τούς ώμους η τὰς ώμοπλάτας.

8) Αὐ ὀπασία του άγίου δὲν φέρουσι άλλα τινὰ έπιφανῆ σημεῖα συγχα οὔσα εν ταῖς πράξει. Διότι περιβεβλημένος χαλιμάδα, ως άνθρ ὀπατικῶς, έπίσης δὲ και τῆς στρατιωτικῆς κάτοχος, την πόλιν πιστεύεται περιπυεύειν.

ε'. Διάφορα άλματα. ήτοι καθετον καθ' ὕψους η κατά βάθος ὀριζόντιον μετά η άνευ μονοβόλου επί τῶν χειρῶν. Αὐ χεῖρές εἰσιν ελεύθεραι η και φέρουσι βάρη.

Γον. Ἀσκήσεις γενικώτεραι.

Πάλη, πυγμή, σφαιρίσμος, νῆξις, άνοδος επί τῶν ιστιῶν, εξακόντησις δίσκου, άκοντίου, σφαιρῶν κτλ. κτλ.

Περαιόντως ενταῦθα τὰ περί των διαφόρων γυμναστικῶν άσκήσεων, παρατηροῦμεν, ότι αὐταί εἰσιν ιδίως ὀφελίμι ἐφ' ὅσον άπκείται ὀλόκληρον τὸ μυικὸν σύστημα, τούτέστιν ἐφ' ὅσον αὐ διὰ των άσκήσεων αὐτῶν εκτελούμενα κινήσεις εἰσι λίαν ποικιλια έστῶν με-ταδιδώνται και εις τούς ελαχίστους, και εις τούς μῶλλον αδρανείς κατὰ φύσιν μῦς. Οὐχ ήττον όμως μεγίστην έξουσι την ὀφελειαν και αὐ ειδικαί άσκήσεις, καθόσον δι' αὐτῶν ανταθμβίζονται τὰ εκ των πλημμελῶν στάσεων του σώματος η τὰ εκ των ένεκα επιτηδευμάτων τινῶν, ὀμοιομορφῶν πάντοτε κινήσεων μερῶν τινῶν μόνον του σώματος ἐλαττώματα. Αὐ σωματικαί αὐταί επαυξάνουσι την δεξιότη-τα, την εύκινήσιαν, τὸ θάρρος καθιστάσι τὸν άνθρωπον έτοιμότερον εις τούς κινδύνους, τὰς κινήσεις άσφαλστεράς θαρρῶλεωτέρας κτλ. κτλ. κτλ.

III Ὑγιεινὰ παραγγέλματα.

1ον. Γενικαὶ προφυλάξεις κατὰ τὰς διαφόρους άσκήσεις.

Δέον νά εκλέγωμεν μέρη καταλλήλως διατεθειμένα, εύάρα, σκιαζόμενα εν ὄρα θερους, και προφυλασσόμενα εν ὄρα θερους, και προφυλασσόμενα εν ὄρα χειμῶνος από των άστασιῶν του καιροῦ έννοουμένου, ότι πρέπει πάντοτε νά επικρατῆ αὐτός άκρα καθαριότης. Τὸ εδάφος δέον νά ήναι άμύστρωτον κατὰ τὸ μῆλλον και ήττον κατὰ τὸ εἶδος τῆς άσκήσεως. Εἰ δὲ η άσκήσις γίνετα: εν κεκλεισμένῳ χωρῳ, άνάγκη νά λαμβάνωμεν τότε άπόσας τὰς καταλλήλους ὕγιεινὰς προφυλάξεις εν

2) Εἰς δύο κύνας εδῆθησαν άθρονοι τροφῆι, αεθ' ο τὸν μὲν ήνάγκασαν νά τρέξη, τὸν δ' έτερον εγκατάδ λειψαν εν ήσυχίᾳ. Ἀποκτείναντες δὲ άμοφοτέρας μετὰ τὸ άνω χρονικὸν διάστημα, εἶρον εις μὲν τὸν πρώτον τὰς τροφὰς μεταβάσαν εν τῷ εντέροις μετέλη ὅλος έπεσευσίασιν, εις δε τὸν δεύτερον αὐ τροφῆι εύρέθησαν διαμένουσαι εἰσέτι εν τῷ στομάχῳ και χυμοποιούμεναι υπό του γαστρικου βουτοῦ.

ΕΙΣ ΚΡΥΦΙΟΣ ΓΑΜΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΟΥ ΥΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ν. ΤΑΠΟΥΤΡΟΥ. ΠΡΟΣΩΠΑ. ΡΟΔΟΔΦΟΣ πατήρ τῆς ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ, ΙΟΥΛΙΑ, κρυφὴ σύζυγος του ΡΟΒΕΡΤΟΥ. ΕΡΡΙΚΟΣ, έσαστῆς τῆς Καρολίνας, ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ, μηνητῆρ τῆς Καρολίνας. ΑΝΤΩΝΙΟΣ, γέρον ὑπηρέτης. Ἦ σκηνῆ ὑποτίθεται εις Ἰταλίαν. ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ Α'. ΑΝΤΩΝΙΟΣ καθαρίζων τὸ δωμάτιον και ΙΟΥΛΙΑ ΙΟΥΛΙΑ. (εἰσέρχεται με προσοχῆν) Ἄντωνίε;

ANT. Καλῶς έσηκώθητε, κυρία Ἰουλία. ΙΟΥΛΙΑ. Ὁ οικοδεσπότης; ANT. Κοιμάται άκόμην. ΙΟΥΛΙΑ. Καὶ ο γοαφεύς δὲν ήλθεν άκόμην; ANT. Ὁχι κυρία, μάλιστα άπορῶ διὰ τούτο, έπειδὴ ο κύριος Ροβέρτος κατὰ την ὄραν ταύτην εύρίσκειται πάντοτε εις την θέσιν του. ΙΟΥΛΙΑ. Χθὲς τὸ έσπέρας, άναχωρῶν, ήσθάνετο έως κακοδιάθετος; ANT. Ἄν' εναντίας, άνεχώρησεν εύθυμος, εύχαριστημένος και θά έλεγον σχεδὸν πλέον τρελλός από τὸ σύνηθε. ΙΟΥΛΙΑ. Πτωχὲ νέε! έχει αλληθῶς αἰτίαν νά ήναι εύθυμος, ζῶν εκ τῶν εὐτελοῦς μισθοῦ, εν αὐτός ο φίλάρχγυρος τῷ παραχωρεῖ πρός άμοιβῆν των τώσων κόπων του. ANT. Διάβολε! Ἀγαπάτε τὸν κύριον Ροδῶλον; ΙΟΥΛΙΑ. Τώσον ὅσον πρέπει ν' αγαπᾶ τις ένα χαμερπῆ τοκογλύρον, ένα άσπλαγγον πατέρα, άπάνθρωπον, όστις μη εύχαριστούμενος εις τὰ πλούτη του, άτινα απέκτησε διὰ των δολίων πράξεών του, προσπαθεῖ νά πλουτίσῃ περισσότερο, ὕπανδρῶσων την μονογενῆ θυγατέ-

ρα του μεθ' ενός ὀμοίου του άνοήτου και χαμερπούς γέροντος. ANT. Πρός Θεοῦ, νά μη σὰς άκούσῃ. ΙΟΥΛΙΑ. Καὶ αν με ήκουε, τί κακὸν θά μοι συνέβαινε; ANT. Μά τὸν Βάχχον! Τις εἰζήρει τί θά έγραφεν εις τὸν θεῖόν σας, και κατὰ την έπανοδὸν του θά σὰς επέπληττε και έτιμωρει. ΙΟΥΛΙΑ. Ἄντωνίε, σὺ γνωρίζεις τὸν θεῖόν μου; δὲν άρνούμαι ότι είναι ὀλίγον παράξενος, ὀξύθυμος και αὐστηρός, άλλ' η καρδιά του είναι καλή με αγαπᾶ τρυφερώς, όπως μοὶ τὸ άποδεικνύη, και ὅταν τῷ έπω—Ἀγαπητέ θεε, έγὼ δὲν δύναμαι πλέον νά ζήσω εις την οίκίαν ταύτην ὁ κύριος Ροδῶλος με μεταχειρίζεται χειρότερον μιὰς ὕπηρετριας, σὰς παρακαλῶ νά μοὶ εύρητε μίαν άλλην. . . . και εκεί, δύο μορραμοὶ, έν φιλικῶν, και τότε θά ιδῶμεν τίς θά μείνη με τὸ στόμα ανοικτόν. ANT. Εἰμαι βέβαιος ότι θά νικήσῃτε. . . . Ἐπί τέλος τίς θά ήδύνατο ν' άντισταθῆ εις τούς μορραμούς σας; Ἄλλὰ διατί δὲν έλάβατε πρότερον μίαν τοιαύτην άπόφασιν; ΙΟΥΛΙΑ. Διὰ την άγάπην ήτις με συνδέει με

την καλήν Καρολίνα; θά εκλαίεν η καρδιά μου νά την εγκραταλειψῶ μόνην χωρὶς καμμίαν παρερηγορίαν εις τὰς χεῖρας του χαμερπούς πατρός της. ANT. Τώρα όπου αὐτῇ ὕπανδρεύεται θά παύσῃ νά ὑποφέρῃ. ΙΟΥΛΙΑ. Καλλίον ειπεῖν, θ' αλλάξῃ τὸ εἶδος των παθημάτων της, θ' άπεράσῃ από την φωτιαν εις τὸ πάγος. ANT. Διατί; Ὁ κύριος Γουλιέλμος είναι άνθρωπος μῶλλον καλός. ΙΟΥΛΙΑ. Ἄλλ' είναι γέρον. ANT. Πλούσιος. ΙΟΥΛΙΑ. Ἄλλὰ γέρον. ANT. Τιμίος, εύχαρις, γενναίος. ΙΟΥΛΙΑ. Ἄλλὰ γέρον, γέρον και γέρον. ANT. Ἄλλὰ λοιπὸν εις γέρον σύζυγος; ΙΟΥΛΙΑ. Είναι η μεγαλειτέρα των παρηγοριῶν. . . . Ἄ! κάποιος έρχεται. ANT. (Παρατηρῶν) Είναι ο κύριος Ροβέρτος. ΙΟΥΛΙΑ. Ἄντωνίε, άφες με μόνην, πρέπει νά τῷ θμιλήσω δι' ὑποθέσεις άφορώσας τιν εύτυχίαν τῆς καλῆς μικρᾶς σου οικοδοσποινης.

ANT. Ὅπως θέλετε. Μάλιστα θά έλθω νά σὰς εἰδοποιήσω αν τυχὸν ο κύριός μου έρχεται πρός τὸ μέρος τοῦτο. (άναχωρεῖ) ΙΟΥΛΙΑ. Τί καλός ανθρωπος! Ἄλλὰ καλὰ τὸ ειπεῖν, εδῶ εἰμεθα ὅλοι καλὰ πλῆν του οικοδοσπότου, όστις είναι ο μεταημερισμένος δαίμων. — ΣΚΗΝΗ Β'. ΡΟΒΕΡΤΟΣ και η ρηθεΐσα. POB. (εύθυμος) Ἄχ! μοὶ τὸ έλεγεν η καρδιά μου ότι η φραϊά μου ευεργέτρια μ' έπερίμενεν ήδη ἄλλὰ τί θέλεις; σημερον μόνον εκοιμήθην πλέον του συνήθους. ΙΟΥΛΙΑ. Εἰπέ μῶλλον, ὄρατε νέε, ότι έχεινες μαλθακός και δὲν φροντίζεις πλέον δι' έμέ. POB. Τί λέγεις; Έγὼ δὲν συλλογίζομαι πλέον δι' έσε; Ἄ προσριεσάτῃ μου σύζυγε! ΙΟΥΛΙΑ. Σιώπα, άπερίσκεπτε! POB. Έχεις δικαίον, ψυχῆ μου, έχεις δικαίον. Ἄλλ' εἰπέ μοι, φῶς μου, πότε θά δημοσιεύσωμεν τούτῳ τὸ βαρύτατον δι' έμέ μυστικόν; ΙΟΥΛΙΑ. Ὅταν θά ήναι ο καταλλήλως και

ρός. . . . επράξαμεν τὸ κακὸν και είναι δικαίον νά εξιλεσθῶμεν αὐτοῦ. POB. Πῶς; ΙΟΥΛΙΑ. Νομίζεις διὰ τίποτε, ότι διέθεσα τὸ κατ' έμέ, χωρὶς νά εἰδοποιήσω τὸν μόνον μου συγγενῆ, τὸν ευεργέτην μου; POB. Καταλαμβάνω και εγὼ ότι τούτο είναι κατῆ τι. Ἄλλ' ἄς λεγθῆ μεθ' ὅλης τῆς ἀπλότητος, η έκογγῆ σου δικαιολογεῖ τὸ σφάλμα σου; και βταν ο θεῖός σου θά μάθῃ ότι εἶσαι σύζυγος του ελαχμπροτάτου άπογόνου τῆς ένδοξοτάτης οικογενείας των Ρωμαίων δὲν θά δυνήθῃ η νά συγχωρήσῃ τὴν άνεψίαν του άποκατασταθείσαν Κόμησσαν. ΙΟΥΛΙΑ. Κ' εγὼ φοβοῦμαι άπ' εναντίας, ότι έπιστρέφον ο θεῖός μου εκ αδικίας, και εύρίσκων την άνεψίαν του, εν άγνοίᾳ του, ὕπανδρευμένην, και ὕπερ είναι χειρότερον μεθ' ενός ελαμπροτάτου άπελπισμένου, όποιος εἶσε σὺ, θά θυμώσῃ τρομερᾶ, θά μ' επιπλήξῃ, θά μοὶ παύσῃ την έπιχορηγήσειαν, και τότε ο κύριος Κόμης και η κυρία Κόμησσα θ' αναγκασθῶν νά κερδίωσι τὰ πρός τὸ ζῆν διὰ των κόπων των, και μένοντες νηστικὸι τὰς περισσεύσας φορὰς

τινά δείξει διά τῆς τελειοποιήσεως τῶν θαυμασίων ὀργάνων τῆς διαιτησίας καὶ ταῦτα τὴν αὐτὴν σύνθεσιν κέκτηται, καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδὲν οὐδὲν τοῦ Ἀθανασίου εὐρηται ὕλη διασπαρμένη ἐν ἀμύρῳ καταστάσει, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπισημασθῆναι τελέως τὸ «ὅτι ἡ ἐν τῷ ἕλῃ εὐρισκομένη ἀδιάστατος καὶ ἀχώριστος δύναμις ἐμποδίζει ταύτην νὰ εὐρίσκηται ἐν ἀναπαύσει, ἔχουσα ταύτην εἰς ἀέρος καὶ ἀδιάστατον κινητικὴν ἐνέργειαν.»

Ὁ Ἡμέτερος Ἡλιος. Ὁ μέλλον ἐνδιαφέρων ἡμᾶς ἐκ τῶν Ἀπλανῶν ἀστέρων, ὡς θάλλων ζωογονῶν καὶ ποικίλων αὐτὴν τὴν φύσιν ὁ παρέρχων τὴν κίνησιν τοῖς περὶ αὐτὸν Πλανήταις ἐκείνους ὁ κατέχων τὸ Κέντρον τοῦ ἡμετέρου Πλανητικοῦ συστήματος, ἀπλανῆς ἀστήρ Ἡλιος ἐξ οὗ ἀρούμεθα, ζώην, φῶς καὶ θερμότητα. Τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ τεραστίου μεγέθους σφαιρικὸν τοῦτο σῶμα, ὅπερ ὡς ἄνω εἰρηδομεν εἶχε ἀποδείξει ὡς γεννητὸν τῶν περὶ αὐτὸ σφαιρῶν, φαίνεται ἡμῖν ὡς δίσκος ἐλαχίστης διαμέτρου, ἀλλ' ἡ πραγματικότης ὑπερτερῆ ἀπέριωτος τῆν φαντασίαν, καὶ οὕτως ἔχουσαν ὑπὸ ὄψιν ἡμῶν Ἀστὴρα τεράστιον καὶ ὑπερμεγέθη οὐτινος ἢ μὲν Διάμετρος εἶναι περίπου 200,000 Γεωγρ. Μίλ. (1 Γ. Μ.—7400 μέτρα) ἢ Περιφέρεια 600,000 Γ. Μ. ἢ Ἐπιφάνεια 12,000κις μείζων ἐπιφανείας Γῆς (Ἐπιφάνεια γῆς=9,500,000 Γ. Μ.) ὁ ὄγκος 1,300,000κις μείζων ὄγκου Γῆς (ὄγκος Γῆς=2,500,000,000 Κυβικά Γ. Μ.) ἢ δὲ ἀπόστασις τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης Σφαίρας ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου Πλανήτου ὑπελογισθῆναι εἰς 20,000,000 Γ. Μ.

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΑΝΔΡΕΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ (Διδάκτωρ τῶν Μαθηματικῶν.)

Η ΟΛΥΜΠΙΑ ΚΑΙ Ο ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ.

Α' Περιγραφή τῆς Ὀλυμπίας.

Ἐάν τις ἀπὸ τοῦ Μητροῦ πρὸς τὸ Στάδιον βαδίζων διευθίνοτο πρὸς Δ. διὰ τοῦ Β. τῆς Ἀλτεως μέρους ἀπῆντα ἀριστερῶν, πρὸ τῆς μεσημβρινῆς τοῦ Κρονίου ὑπερείας, κρηπίδα συσταμένην ἐκ πολλῶν καὶ μακρῶν ἀναβαθμίδων. Ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ πέρατος διὰ τῆς κρηπίδος εἰσόδου ἐδύνατο νὰ φθάσῃ ἀμέσως εἰς τὸ Στάδιον, Ἐπὶ τῶν ἀναβαθμίδων ἵστατο

ἐπὶ Πausanίου 17 Ἀγάλματα τοῦ Διός, Ζῆτος καλούμενα καὶ ἐκ τῆς ἐπιβλήσεως εἰς παρανομήσαντας ἀθλητὰς χροματίζεις ζημίας κατασκευασθέντα (α). Ἡ ἀνωτάτη ἀναβαθμὴ ἦγεν εἰς δέκα θησαυροὺς, οἰκοδομητά περιφερῆ, οἰκοδομηθέντα ὑπὸ διαφόρων πόλεων, ἐκτὸς τῆς κυρίως Ἑλλάδος ὑπαρχουσῶν, πρὸς ἀποθήκευσιν πολυτίμων ἀναθημάτων. Οἱ θησαυροὶ οὗτοι διαδοχικῶς ἐξετείνοντο ἀπὸ Β. πρὸς Α. Ὁ θησαυρὸς τῶν Σικυωνίων, ἰδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῶν Σικυωνίων Μύρωνος, τῆ 33 Ὀλυμπιάδι (648 π. Χ.) ἀρματι νικήσαντος, εἶχε δύο θλάμους, τὸν μὲν δωρικόν, τὸν δὲ Ἰωνικὸν ῥυθμὸν καὶ τὰ τεῖχη τοῦ ἦσαν ἐκ φύλλων χαλκοῦ. Ὁ τῶν Καρχηδονίων ἰδρυθὴν ὑπὸ τῶν Γέλωνος καὶ τῶν Συρακουσίων εἰς ἀνάμνησιν τῆς παρὰ τὴν Ἰμέραν καταστροφῆς τῶν πρώτων. Θησαυροὺς εἶχον οἱ Βυζάντιοι, οἱ Συβαρίται, οἱ Κυρηναῖοι, οἱ Σελινότιοι, οἱ Μεταπόντιοι, οἱ Μεγαροῖς καὶ οἱ Γελῶσι (β). Οἱ θησαυροὶ περιείχοντο πάντες ἐν τῇ Ἀλτειᾷ διὰ τοῦ βορείου τείχους αὐτῆς· μετὰ αὐτῶν καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Κρονίου, ἐπομένως ὑψηλότερον τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τοῦ ὄρους τούτου, ὑπῆρχεν ἱερὸν Βελιθίας τῆς Ὀλυμπίας καλούμενης, ἐν ᾗ ἦτο βωμὸς τοῦ παρ' Ἡλείους τιμωμένου δαίμονος Σουσιπόλιδος. Πηλείων δὲ τοῦ ναοῦ τῆς Βελιθίας ἔπληθυν ἔπι Πausanίου εἰσέπειτα ἱερῶν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης (γ). Ἡ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων κατὰ τὸν ἐν εἰς 365 π. Χ. πρὸς τοὺς Ἡλείους πόλεμον ὀχυρωθεῖσα κορυφὴ τοῦ ὄρους τῆ ἀρχαία ἔδρα λατρείας, ἐφ' ἣς κορυφῆς οἱ Βασιλεῖς, (οἵτινες ἦσαν γένος ἀρχαίων Ἀχαιῶν ἢ Ἡλείων ἱερέων) κατ' ἔτος κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν προσέφερον θυσίας εἰς τὸν Κρόνον. (δ).

Ἐπαρνεύμενοι εἰς τὴν Ἀλτιν καὶ ῥίπτοντες πάλιν ἐν αὐτῇ τὸ βλέμμα ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῇ ἡδὴ μνημονευθέντων οἰκοδομημάτων καὶ βωμῶν καὶ πολλὰς Στάδας (ε) διὰ τοὺς περιπάτους, κοινωνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς συνδιαλέξεις, ὧν αἱ θέσεις δὲν εἶνε ὀρισμέναι. Μία τῶν τοιούτων Στάδων ἀνομάζετο Παικίτης, διότι οἱ τοῖχοι αὐτῆς ἐν χρόνους ἀρχαιότεροι ἦσαν κεκοσμημέ-

- α) Πaus. 5, 21, 2 καὶ ἐξ. 6, 20, 8.
β) Πaus. 6, 19.
γ) Πaus. 6, 20.
δ) Πaus. 6, 20, 1.
ε) Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 4, 31.

νοι ζωγραφίαις καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ μίας φωνῆς πολλὰς ἀνανακλάσεις ἐποίει καὶ πολλαὶ ἤκούοντο φωναὶ ἐκάλουν αὐτὴν Στάδα τῆς Ἥρας (ς) καὶ ἐπάγων (ζ). Ὁ μεταξὺ ὄλων τούτων τῶν οἰκοδομῶν καὶ βωμῶν χωρὸς ἦτο ἐνθὲν μὲν περφυτευμένους δένδροις καὶ ἰδίᾳ ἐκ πλατάνων, τὰ ὅποια, πάντως ἐν προγενετέροις χρόνοις, κατέσχον τὸ μέγιστον τῆς Ἀλτεως μέρος, ἀλλὰ βραδύτερον κατὰ μικρὸν διὰ τῶν ἐργῶν τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς ἐξεβλήθησαν, ἐνθὲν δὲ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἀναριθμῶν πληθῆος ἀγαλμάτων, τῶν πλείστων ἐκ χαλκοῦ, στήλων, τροπαίων, θριαμβικῶν ἀρμάτων κτλ. Ἐν τῇ Ἀλτειᾷ ὑπῆρχον πρὸς ταῦτα ἀπειρα ἀναθημάτων πόλεων καὶ ἰδιωτῶν καὶ ἀγάλματα ἰδρυμένα εἰς τιμὴν τῶν νικῶντων ἐν τοῖς ἀγῶσιν η). Τὰ ἀγάλματα ταῦτα, ὧν ἡ ἰδρυσις καθιερώθη ἀπὸ τῆς 60 Ὀλυμπιάδος (540 π. Χ.), ἐστηρίζοντο ἐπὶ κίονων ἢ ἐκείνο ἐπὶ στηλοβατῶν μετὰ ἐπιγραφῶν δηλουσῶν τὰ αἰτία τῆς ἀφιέρωσός. Πλέον τῶν 40 ἀγαλμάτων τοῦ Διὸς ὑπὸ διαφόρων τεχνιτῶν ἐργασθέντα καὶ ὑπὸ πόλεων ἢ ἰδιωτῶν ἀφιερθέντα ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἀλτειᾷ, ὧν τινὰ εἶχον 27 πόδας ὕψους α).

Ἐν τῇ ΒΔ. γωνίᾳ τῆς Ἀλτεως συνειχέτο δὲ αὐτῶν εἰσόδων μετ' αὐτῆς συναπτομένων τὸ Στάδιον, ὅπερ ἀπὸ Β. πρὸς Μ. ἐκτεινόμενον ἐφθασε μέχρι τῆς ἀνατολικῆς ὑπερείας τοῦ Κρονίου. Τὸ Στάδιον ὦν 600 πόδας μακρὸν (β) καὶ χρῆσιμῶν εἰς τὸν δρόμον καὶ τοὺς λοιπούς, ἐκτὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ καὶ κατ' ἀρχαίαν μόνου τούτου ἀγῶνος, τοὺς γενικῶς παραδειγμένους γυμναστικῶν ἀγῶνας, ἐκείνο μετὰ τῶν τεχνικῶν ὑπομνημάτων, οἵτινες παρεῖχον εἰς τοὺς θεατὰς τὰς ἀναγκαίας ἔδρας. Ἐν τῷ βορείῳ πέρατι ἦσαν τῶν Ἑλλανοδικῶν (γ) αἱ ἔδραι καὶ τούτων ἀπέναντι βωμὸς λίθου λευκοῦ, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἡ ἱερεὶα τῆς Δημητρὸς Χαμύνης, ἡ μόνη γυνὴ ἣτις ἐθεάτο

- ς) Πaus. 5, 21, 17.
ζ) Λουκ. περὶ τῆς Περσερ. τελευταῖς § 40. Πλουταρχ. περὶ ἀποδοξ. § 1.
η) Πaus. 5, 27, 11 πρὸς Β. καὶ Barth' lemy, Voyage du Jeune Anacharsis. t. 3 p. 122.
θ) Πaus. 5, 21.
α) Πaus. 5, 24. πρὸς Β. Barth' lemy ἐνθ' ἀνωτέρω σ. 122.
β) Barthel. αὐτόθ.
γ) Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλανοδικῶν δὲν ἦτο πάντοτε ὁ αὐτὸς ἀλλὰ συχνὰ μεταβάλλετο, ἕως οὗ ἀπὸ τῆς 108 Ὀλυμ. (348 π. Χ.) οἱ Ἑλλανοδικοί ἦσαν πάντοτε δέκα πρὸς Β. Schömann, Griechische Alterthümer. t. 2, σ. 54 καὶ 55 καὶ Smith, ἐν λεξ. Ὀλύμ. σ. 710.

ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσιν δ). Πᾶσα ἄλλη τὴν ἐκκαλεῖτο Ἀγλατὸν Στάδα (β). Ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀρέσεως, δι' ἣς ἡ εἰσόδος ἦγεν εἰς τὸ Στάδιον, ἵστατο ἐπὶ τῆς ἀκρᾶς αὐτοῦ ὁ λεγόμενος Τυράριππος, στρογγύλος βωμὸς, ἐπὶ τῇ θῆξ τοῦ ὀπίου οἱ ἴπποι ἐταράσσοντο, φανόμενον ὅπερ διαφόρος ἤρμηθενον αἱ τῶν συναξαριστῶν παραδόσεις (γ). Πρὸς τὰ μεσημβρινὰ πέρατα τοῦ λόφου, ὅστις ἀπετέλει τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ Ἰπποδρόμου, ὑπῆρχε ναὸς τῆς Δήμητρὸς Χαμύνης, ὅστις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦτο πρὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἰπποδρόμου καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε κατασκευάζετο οὗτος, ἐρείσθησαν αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται σαφέστατα διὰ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς ἦτο ὀλίγη βραχυτέρα τῆς δυτικῆς (δ).

Ὁ μεταξὺ τοῦ μεσημβρινοῦ τείχους τῆς Ἀλτεως καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ἡρέμα βέοντος Ἀλφειοῦ κατασκευασμένου τείχους ἦτο προσωρισμένος κυρίως διὰ τοὺς κατ' ἐξοχὴν ἀναριθμους ξένους, οἵτινες ἀγόμενοι τοῦτο μὲν ἐκ τῆς πρὸς τὸ θεῖσθαι ἐπιθυμίας, τοῦτο δὲ ἐξ ἐμπορικῶν συμφερόντων εἰσέρρον πανταχόθεν. Ἐκτὸς τῶν ἀγορῶν, τῶν παρακηγμάτων καὶ ἄλλων χρησίων εἰς τὰς διαφόρους ἀνάγκας μερῶν ὑπῆρχον ἐνταῦθα καὶ πολλὰ ξενοδογεῖα ἐν οἷς ἐπὶ Πausanίου διασημώτατον ἦτο τὸ Λεωθίδασι, οὕτως ὀνομασθὲν ἀπὸ τινος ἰδρυτοῦ Λεωνίδου, ὅπερ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς κυρίας εἰσόδου τῆς Ἀλτεως διὰ στενωποῦ καὶ ἦτο προσωρισμένον νὰ δέχηται τοὺς ἀρχοντας τῶν Ῥωμαίων (α). Τούτου ἀπέναντι ἐδείκνυτο ἐπι Πausanίου τὸ ἐργαστήριον τοῦ Φειδίου, ἐν ᾗ ἐργάσθη τὸν Ὀλύμπιον Δία. Τὸ ἐργαστήριον διὰ τὴν παρ' αὐτὸ οἰκοδομητὸν βωμὸν εἰς πάντας τοὺς θεοὺς εἶχε θρησκευτικὴν τινα ἀγίτητα (β). Εἰς τὰ περί τούτου ἀναζητητέον καὶ τὴν δεξιαμενὴν τοῦ ὕδαρος γείου, ὅπερ κατασκεύασε τὴν δευτέραν μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, ὅπως θεραπείαν τοὺς πάσχοντες ἐξ ἐλλείψεως ποσίου ὕδατος ἐν ὄρα θερμοῦ θερούς γ). Ἐξάν τις ἀπὸ τοῦ γυμνασίου (ἔδε ἀνωτέρω) διαβῆναι τὸν Κλά-

δ) Πaus. 6, 20, 9.
ε) Πaus. αὐτόθ. ἔθθα λέγεται θεῖσθαι καὶ οὐχὶ θεῖσθαι, ὡς φέρεται ἐν τῇ μεταφρ. τοῦ λεξικοῦ τοῦ Smith ἐν σελ. 707.
ς) Ἐν λεξ. Ὀλύμπια σελ. 707.
ζ) Griech. Alterth. t. 2, p. 33.
η) Περὶ τούτου. Ἴδε καὶ τὰ εἰς Πaus. σχόλια τοῦ Sicubis.
θ) Πaus. 6, 20, 9.
α) Αὐτόθ. 6, 16, 4.
β) Bursian, ἐνθ' ἀνωτέρ. σ. 293.
γ) Πaus. 6, 20, 8.

- δ) Αὐτόθ.
γ) Αὐτόθ. 6, 20, 10.
δ) Αὐτόθ. 6, 20, 15.
ε) Bursian, ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 299.
α) Πaus. 5, 15, 1, 6, 17, 1.
β) Αὐτόθ.
γ) Φιλῶτρ ἐν βίβλ. σαρ. 2, 5. Λουκ. περὶ τῆς Περσερ. τελευταῖς 14.

δεν, φθάνει εἰς γήλοπον ἔχοντα λιθίαν κρηπίδα, ἣτις ὡς πάρος τοῦ Οἰνομάου ἐλέγετο οὕτως ἐδείκνυτο ὡς λείψανα τῶν σταυλῶν τοῦ Οἰνομάου δ). Ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ ἐπὶ λόφου ὑπῆρχε μνημεῖον τῶν Ἀρχαίων, οἵτινες ἐπεσαν ἐν τῇ ἐν εἰς 364 π. Χ. γενομένῃ πρὸς Ἡλείους μάχῃ α). (ἀκολουθεῖ)

ΠΙΝΔΑΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

Ἐἶν εὐρησιπέης ἀναγείσθαι πρὸς φῶρος ἐν Μουῶν ὄνομα. Πινδάρου Ὀλύμπιον. Θ. σ. 86 87.

Ὁ Βοίχιος διαστίζει τὸ χωρίον οὕτως, ὥστε τὸ ἀπαρέμφατον ἀναγείσθαι συνδέει τοὺς ἐπομέους κείθε νὰ ἦμην ὡδῶν εὐρετής, εἴθε νὰ ἦμην καταλλῆλος εἰς τὸ ὄχθησθαι περαιτέρω ἐπὶ τοῦ ἀρματος τῶν Μουσῶν. Ὁ δ' ὑποληπτέον κυριαλεκτικῶς ἐνταῦθα, ἐπάγει ὁ αὐτός, ἐπὶ διηγήσεως, ὡς ἐν Νερμ. J. 19, ἀλλ' ἐν ᾧ ἄδει, ἐν ᾧ ἀφαιρῆται, προχωρεῖ ἐπὶ τοῦ ἀρματος τῶν Μουσῶν, ὅπου τόσον ἢ κατὰ μικρὸν συντηρημένη περιόδος καὶ τὰ διάστροφα μέλη τοῦ λόγου κρίνοντα ἀποδοκιμαστέα. ὅσον τὸ εὐρησιπέης, ἦτοι δαψιλῆς (πρὸς Σουίδαν ἐν λ. εὐρησιπέης) καὶ ἐντεῦθεν λιλοῖ (loquax), καθάπερ παρ' Ἀριστοφάνει Νερμ. σ. 447 εὐρησιπέης, περιτρίμων δικάων, ἡ γυνὴς θελὲν καθίστησι τὸν λόγον χαλαρότατον. Μάλιστα διὰ τὴν κυρίαν ταύτην αἰτίαν ἡ σημασία τοῦ ἡγεμόνος (=ἠθόλη), ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ Οιδίπ. Τυράν. σ. 84 ζυνηντιάζον κατ' ὄδου μ' ὁ δ' ἠγεμόν, ἀπαντῶσα, δὲν εἶναι ἀπαραιτήτων νὰ παραβάλληται πρὸς τὸ ἐν τῷ ἐπομένῳ στίχῳ ἔσοπιτο (τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλογίας δύναμις ἔσοπιτο) καὶ τούτου ἕνεκα δι' εὐκόλου πλέονος παρηγάγε τὸν Τάρελ ἐν Diluc Pind. I. p. 362

- δ) Πaus. 6, 1 3.
ε) Πaus. 5, 20, 6. πρὸς Β. καὶ Bursian ἐνθ' ἀνωτέρ. σελ. 300.
1) Ὡς ὁ Δημοσθένης, ἀποκαλεῖ τὸν Αἰσχίνην περίτρομα ἀγορᾶς.
2) Ὁ αὐτοῖς ἡγεμῶν μετὰ ταῦτα καλεῖται καὶ τροχλάτης, ἔθθα σημεῖται ὁ Σχάϊρερος, ὅτι οὐδὲν τὸ ξενίζον εἶχε ἢ ἐπονυμία αὐτῆ, ἐάν σχῶμεν ὑπ' ὄψεϊ τὸν τῆς ὄδοῦ ἡγεμόνα.

καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων ἄτινα ἔχω . . . Ἀνόητε γέρον! Ἀπρόσεκτε! Ἀντώνιε, Ἀντώνιε. ΠΟΒ. Σὺς παρακαλῶ, κύριε, νὰ μὴν ἐπιπλήξῃς τὸν καλὸν ἐκεῖνον γέροντα, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ αἰτιος τῆς ζημίας καὶ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ τὴν πληρώσω . . .

ΠΟΔ. Νὰ πληρώσῃς! Νὰ πληρώσῃς! Θαυμάζω! Ἐγὼ δὲν παρατηρῶ ποσῶς τὰς μικροπρεπείας ταύτας. —Θέλεις καὶ δὲν θέλεις ἐννοῶ ὅτι θὰ τὴν πληρώσῃς. —Ἀντώνιε, Ἀντώνιε;

ΣΚΗΝΗ ΣΓ'.

ΑΝΤΑΝΙΟΣ καὶ οἱ ῥηθίντες.

ANT. Διατάξατε. ΠΟΔ. Σύναξτε τὰ συντρίμματα ταῦτα. ANT. Ἀμέσως. ΠΟΔ. Καὶ ἄλλην φορὰν πρόσεξε τί κάμνεις, ἀνόητε! ANT. Ἀλλὰ Κύριε . . . ΠΟΒ. (σιγῇ εἰς τὸν Ἀντώνιον) Ἡσύχασε καὶ θὰ σοὶ δωρήσῃ ἐν πάλῳ. ANT. (σιγῇ εἰς τὸν Ροβέρτον) Ἐν τᾷ ἄλλῳ . . . Δὲν τὸ θέλω, δὲν τὸ θέλω. (εἰσέρχεται)

μελείας . . . (λαμβάνει ἐν χειρὶν) Τί εἶναι τοῦτο; —Μέρος τοῦ Ἀέλιου εἰς τὸν Ψεύστην διὰ τὸν κύριον Ῥωμαῖον — Τί ἐνοεῖ τοῦτο; Ὅθι κάμνεις σὺς τὸν Κομωδόν;

ΠΟΒ. Ὅχι κύριε. Αὐτὸ εἶναι ἐπειδὴ ἐργάστην εἰς τινα φιλοδραματικὴν ἑταιρίαν, καὶ ὡς πρῶτον πρόσωπον ὅπου ἀνήκα εἰς τὸν θίασον, ἀνεδέχθην τὸ μέρος τοῦ Ψεύστου. ΠΟΔ. Θαυμάζω με ὡς, κύριε. ΠΟΒ. Διὰ ποῖαν αἰτίαν;

ΠΟΔ. Ἐντραπέιτε νὰ χάνετε τόσον κακῶς τὸν καιρὸν σας. Κομωδός! Οὐπ! Ἀληθῆς ἐπαγγέλια ἐκεῖνον οἵτινες δὲν ἔχουσι διαθέσιν νὰ κάμωσι καλόν. ΠΟΒ. Ἀλλὰ διατί; Ἡ δραματικὴ τέχνη δὲν εἶναι ἴσως μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὠφελιμωτέρων τῆ κοινωνίας; Τὸ θεατρὸν μας δὲν εἶναι

ΠΟΔ. Δύναται τις ν' ἀκούσῃ χειρότερον; Σιωπήσατε, ἀπερίσκεπτε, σιωπήσατε! ἐάν δὲν θέλετε ν' ἀκούσῃτε πικρὰς παρατηρήσεις. Γνωρίζετε τί εἶναι τὸ θεατρὸν; Ὁ ἀντιθάλαμος τῆς οἰκίας τοῦ διαβόλου. ΠΟΒ. Μάλιστα, ἀλλ' ἐκεῖ στέκει τις τόσον

καλὰ, ὥστε ἐλκύεται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοὺς θαλάμους του. ΠΟΔ. Ἀς τελειώσωμεν τὰς ἀνοησίας, καὶ ἐνθυμηθεῖτε ὅτι ἐγὼ δὲν κρατῶ ἀνθρώπους τοῦ θεατρῶν εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ διὰ τοῦτο σὺς προσιδοποιῶ ὅτι, ἐάν θέλετε νὰ παραστήσῃτε, νὰ φροντίσῃτε δι' ἄλλον γραφεῖον.

ΠΟΒ. Μὴν ἀννησυγεῖτε καὶ δὲν θὰ πράξω τοιοῦτόν τι. ΠΟΔ. Τόσον τὸ καλῆτερον δι' ἐσᾶς. Σκεπθῆτε νὰ κάμνεις τὸ χρέος σας. ΠΟΒ. Δύνασθε νὰ παραπονεθῆτε δι' ἐμέ;

ΠΟΔ. Βεβῶσις. Ὡς τί ὄρακιον φρονιδικαμβάζετε διὰ τὸ γραφεῖον τοῦτο! Παρατηρήσατε! Ἐν γραφεῖον εἰς μεγίστην ἀταξίαν ἢ πράπειζα αὐτὴ ἐξ ὧς τῆς θέσεως τῆς ἢ καθήκον αὐτῆς τεθειμένη εἰς ὄρακιον θῆσιν διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν θύραν. (σηκώνεται) Τί βλέπω, τί εἶναι τὰ συντρίμματα ταῦτα;

ΠΟΒ. Τίποτε . . . Διηλάθῃ θέλω νὰ εἶπω . . . Ἐξήγησα ἐν ποτήριον ὕδατος καὶ ὁ Ἀντώνιος φέρων αὐτὸ ὠλίθησε καὶ ἐσύτριψε τὸ πινάκιον. ΠΟΔ. Ἐν πινάκιον! . . . Ζήτη ὁ Βοίχιος!

ΠΟΒ. Ὅπως προστάζειτε. ΠΟΔ. Σήμερον φθάνει ὁ γαμβρός μου καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ ἐπιληρωθῶ ἄλλων ὑποθέσεων, ἢ τοῦ ἐπιθυμητοῦ τούτου γάμου. Δύσατέ μοι νὰ ἰδῶ.

ΠΟΒ. Τί πράγμα; ΠΟΔ. Τὴν ἀγογῆν. ΠΟΒ. Ὡ! Ἀμέσως. (τὴν ζητεῖ μετὰ τῶν χαριστίων).

ΠΟΔ. Πῶς; Δὲν τὴν ἐγράφατε ἤδη; ΠΟΒ. Μάλιστα . . . Διηλάθῃ . . . Ἡθελῶ τὴν ἀρχίσει . . . Πού διαβόλον εἶναι! . . . Ἦτον ἐδῶ . . . ἄ! ἰδοὺ τὴν!

ΠΟΔ. (τὴν λαμβάνει) Ἀλλὰ μόλις εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς! ΠΟΒ. Τῶς εἰς μίαν στιγμὴν τὴν τελειώσω. ΠΟΔ. Ἄ! κύριε Ροβέρτε, σὺς γίνεσθε καθ' ἡμέραν ὀνηρωτέρως.

ΠΟΒ. Δικαίᾳ λέγατε τοῦτο; ΠΟΔ. Διότι δύναμαι νὰ τὸ ἀποδείξω. Παρατηρήσατε τὴν σύγκλησιν μεθ' ἧς κρατεῖτε τὸ γραφεῖον τοῦτο, καὶ ἐπειτα ὑποστηρίζετε τὸ ἐναντίον. Κυττάξατε! Βιβλία ἀνοικτὰ, χάρτης κατὰ γῆς, τὸ πᾶν ἄνευ τάξεως, ἄνευ ἐπι-

ριμένετε ξένους, θὰ ὑπάρχῃ γεῦμα. ΠΟΔ. Ἴσα, ἴσα, θὰ ὑπάρχῃ γεῦμα, καὶ συντρίψαντες μοι τὸ πινάκιον ἐκεῖνο, με ὑπερήσατε ἐν τεμαχίῳ τῆς συλλογῆς μου καὶ ἄς σὺς τὸ συγχωρήσῃ ὁ οὐρανός! Ἀλλ' ἤδη οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται διὰ τίποτε . . . Τὸ πᾶν προβαίνει εἰς τὴν χαλάρωσιν, εἰς τὴν καταστροφὴν, εἰς τὴν ἐξολόθρευσιν. Ὡ καιροί! Ὡ καιροί! (ἀναχωρεῖ μορμυρίζων)

ΠΟΒ. Φιλάρχου τοῦ διαβόλου! Καὶ πάλιν ὀμιλεῖ διὰ τὸ πινάκιον! Κάθε φορὰν ὅπου τοῦ ζητῶ ἐκεῖνο τὸ μικρὸν ποσὸν ὅπερ με ἀνήκει, μοὶ ἀπαντᾷ με συμβουλήν τινα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ με πληρώσῃ ὅσον τὸ ὄνατον ἀργότερα. Ἀλλὰ σήμερον δὲν τὸν ἀφίνω ἔσυχον ἠθελῶ τὸ ἐδικόν μου καὶ ἂν πρόκειται ν' ἀκούσω ἑκατὸν χιλιάδας παρατηρήσεις! (καθίεται ἐκ νέου.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΕΡΡΙΚΟΣ καὶ οἱ ῥηθίντες.

ΕΡ. Συγγωρεῖται; ΠΟΒ. Ἐμπρός . . . Τί ἀγαπᾷτε; ΕΡ. Ἐπιθυμῶ νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὸν δικηγόρον κ. Τσίτην.

εις την γνωμάτευση, ότι επί του άρματος του ήνιχου ποιητού ώχουτον συνοδοιπόροι ή θρασύτης και ή βία. Απορούμεν διά τι ό σορός άνήρ, ό άλλως περί τας άλληγορίας ικανώς διατετριφώς, δέν διατελεί λέγων, ότι ένεκα άνδρίας ύποσημαίνονται νικηται ό 'Εγάρμοστος και ό Λαμπαρόμαχος. 1) Τόν δε Δισσένον άμπίβολον, άν έκίνησαν παρόμοιοι λεπτολογίαι, ή ή έν Όλυμ. ΣΤ. 23 ύφηγηθεΐσα γνώμη περί τών άρμάτων τών Μουσών, διότι τήρσας τήν κατά Βοΐαχιον πλοκήν τών λέξεων μεθερηνένους essem fabularum (mythorum δηλ.) inventor, (= ειθε να ήμην ευρετής μύθων). 'Αλλά και τή έρμηνεΐα ταύτη πολλά είσι τάντικειμενα. Καί τήν άπλήν ευκτικήν είρη, τήν ούτως έρμηνευομένην ποσίον ύποστηρίζει τό άλλο χωρίον, τό έν τέλει τών Όλυμ. Γ. «ου μιν διαώξω κείσ' ός είη» ήλιου φαινότερον άποδεικνύουσαι αι διαφρανούσαι τών σοφών έρμηνευόντων γνώμαι, έν οίς ό Ρείσιγιος έν τή περί τών μορίων άν είς'Αριστοφάνους Νεφέλας p.126 παρεκβάσει μόλις ποδών τό ύποθετικόν έκείνο μόριον προβάλλεται «τό κείνος είη». «Ό δέ τήν δύναμιν τής άντωνυμίας κατανοήσας Σχολιαστής εξηγεΐται «ειθε να ήμην έκείνος, ήγουν ό τών δυνατάων έπιέμενος». 'Αλλ' είθ' ό ποιητής να προύτιμα τό τοίος, ουδέ θα εξήγητο εύκόλως τοιούτοτρόπος έννοια. Τούναντίου ό Γοδ. Έρμάννος έν τή περί τού άν όνομαστή πραγματεΐα Opusc. Vol. IV, l. III c. 5 p. 161 φρονει, ότι ή δοξασία άνυπαρξεί άνευ ύποθέσεως, άνευ δηλ. τού άν, εί και δυσνόητον άποβαίνει πώς δύναται να εξοβελισθή ή ύπόθεσις. 2) Ό-

πως ποτ' άν ή άποπος παντάπασιν ύπολαμβά- νεται τόσον ή τριπλή έκείνη καυχήσις, όσον τό δεύτερον μέρος, τό τοσοϋτον μεγαλοπρεπώς και λαμπρώς έκδηλωμένον άτε δή τού ποιη- τού μη έπιτελούντος πράξεις έρ' αΐς σεμνύνε- ται, ήτοι ύπηρεσίας και καθήκοντα θεΐου ήνιό- χου. Διότι τό ίδιον έγκώμιον έτι μάλλον άκυ- ρούται έκ τών άντιτιθεμένων αυτώ «προξενία δ' άρετῆ τ' ήλθον» ώσκειν αι νίκαι τού Έπαρ- μόστου ήνάγκασαν τόν ποιητήν να κατέλθη από τού άρματος τών Μουσών και να έγκοι- πωθή τά πεζά. Τούτων δε τά μάκιστα άπέ- χουσιν, όσα ό Τάρελ μετά στόμου προβάλλ- λεται ως όμοιότατα Όλυμ. Β. 91 πολλά μοι ύπ' άγκωνος ώκάς βέλια ένδον άντί φερέτρας φανόντα συνετοΐσιν» ως δε τόπαν έρμηνεύον χατίζει. Ένθα ή μνήμη τοσοϋτων ήρώων άνα- κινεί τήν συνειδησιν διαφιλοστατίας ποιητικής ολεθρός' ουχι άνευ χλευασμού τού άντιπαλου Βακχυλίδου, και Όλυμ. ΙΓ. 89 έμεί δ' εύθην άκόντων ίέντα ρόμβον παρά σκονόν' ου χρή τά πολλά βέλια καρτύνειν χροόν). Μοΐσαις γάρ άγλαοθρόνοις εκών' όλιγαίνιδαί [αίν τ' έβαν έ- πικουρος] Ισθμίοι τ' άν Νεμέας' όπερ χωρίον φαίνεται έναργές και οίονει συνεθετεμένον προς άπόδειξιν, ότι ένταυθα τοιοϋτοι έλιγμοί τού μεγαληγόρου ποιητού δέν θα συμφωνούν τῷ άρματι τών Μουσών και δέν θα ήσαν τίποτε, ή άκαιρος κυκλών.

Ν. ΠΕΤΡΗΣ

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΒΥΡΩΝΟΣ.

Η Έφορία τού Φιλολογικού Συλλόγου Βύ- ρωνος πληροφορηθεΐσα ότι ή κατασκευή τού όλου μνημείου τού φιλέλληνοσ ποιητού Βύρω- νος εύρίσκεται έν τῷ τελειούσθαι, άπεμείσισε να πέμψη εις τήν Έρμούπολιν, ένθα έγένετο υπό τού βραβευθέντος γλύπτου κ. Γεωργίου Βιτάλη ή έπεξεργασία τού έργου τριμελή έπι- τροπή ήτις να έπιθεωρήση τήν έργασίαν και να συσχεφθή μετά τού έκτελέσαντος καλλιτέχνησ περϊ τού τρόπου τής προς τόν Συλλογον πα- ραδόσεως τού έργου και περι τής μεταφοράσ αυτού εις Μεσολόγγιον' εξελέξατο δε μέλη τής έπιτροπής ταύτης τούς κ. κ. Παναγήν Ρα- ζήν, Κωνσταντίνον Μυρτίλον και Τιμολέοντα Βισοζίζην.

Η έπιτροπή αυτη μετέθε ήδη εις Έρμού- πολιν και εξεπλήρωσεν τό καθήκόν τής. Εκ τών κοινοποιήσεων δε αυτής προς τήν Έφορίαν έ- ξάγεται ή ευχαριστος ειδήσις ότι ή όλη έπε- ξεργασία τού όλου έργου έπεραιώθη πράγματι και ότι ό καλλιτέχνης, εις όν ό Συλλογος διά διαγωνισμού άπέθετο τήν έκτέλεσιν τού έργου, ειργάσθη προς ταϋτο έν ύψηλή έμπνεύσει και μετά έπιστοιμένης μελέτης. Προς δε έκ τών αυτών κοινοποιήσεων τής αυτής έπιτροπής πληροφορηθεΐσα ή Έφορία τού Συλλόγου ότι οι κάτοικοι τής φιλοτιμία έκείνης νήσου πολυ- ειδώς και πολυτρόπως εξεδήλωσαν αυτῆ τά- τε συμπαιθεΐας των, προς τόν Σύλλογον και τήν κοινῆν έπιθυμίαν όπως λάβωσιν ένεργόν μέρος εις τήν συμπλήρωσιν τού προς γενικήν κλιψιν τών άπαιτουμένων μέχρι τής άναστηλώσεως τού άνδριάντος δαπανών, άπρωσισει να συγ- δημωδέστερον και εις αυτό πάντως καταριθμητός ό Λαμπαρόμαχος.

κροτήση έκείσε αντιπρόσωπον Έπιτροπήν και εξελέξατο μέλη αυτῆς τούς έκείσε τούς άξιότι- μους κ. κ. Σταμ. Κ. Πρώιον, Έλπιδ. Αζδό- πολον, Ν. Κ. Πετρόπουλον, Κ. Στυλιανόν, Παντιζήν Καρζλήν, Γ. Ποσειδώνα, και Π. Ν. Νεγρεπόντην. Τά μέλη τῆς αντιπρόσωπου ταύ- τής Έπιτροπῆς συνήλθον, άμα τῆ κοινοποιήσει τών διορισμῶν αυτών υπό τού Συλλόγου, εις συνεδρίσιν και άποδεδόντα μετά πολλού ζή- λου τήν άπόφασιν τῆς Έφορίας τού Συλλόγου άπεράσισαν κέντρον αυτών να έγωσιν τάς έ- νεργείας τού πολιτισμου και σεΰραστοϋ κ. Πρω- ιου, εξελέξαντο δε τακτικῶν τῆς έπιτροπῆς τόν κ. Π. Ζ. Νεγρεπόντην, και γραμματέα τόν άκάματον έκείσε τού Συλλόγου άναπακορητήν κ. Δ. Αθηναϊόν. Κατηρητίσθησεν δε ήδη και οι τών συνεργασίων καταλόγοι και ή έπιτροπή, καλέσασα τούς κατοίκους τῆς Έρμούπολεως όπως προσφέρουσιν ό,τι εύκρεστούνται ύπερ τού σκοπού τούτου συνέλεξε έν μια και μόνη αυ- τῆς έκδρομῆ σχεδόν δραχμῆς χιλιάς πεντακο- σίας' ύπάρχει δε μεγίστη έλλειψις ότι τό ποσόν τούτο θα ηυξήθη μέχρι τοϋδε έπαισιθητῶς. Δυσ- τυχῶς δέν δύναμῆκ να κοινοποιήσωμεν προς τούς ήμετέρους άναγνωστας τό γενικόν άποτέ- λεσμα τών ενεργειών τῆς αντιπρόσωπου ταύτης έπιτροπῆς καθότι σερούμεθα νεωτέρων ειδήσεων.

Ούτως ή νήσος Σύρος, ή φιλοξενούσα σήμερον τήν επί τού μικροῦρου τῆς Πεντέλης χαραχθεΐ- σαν έρμωμοσύνην όλου τού Έλληνικού λαοϋ προς τόν μέγαν φιλέλληνα, τείνει χεΐρα άρω- γόν όπως ή έκλήρωσις αυτῆ τῆς εθνικῆς συ- νεϊδήσεως δεΐχθη πλήρης, τελεία και ή ευγνω- μούση όλων τών Έλληνικῶν Λαῶν έκφρασθή άπειρος, άπείρατος. Ούτω συμπληροῦται έργον ευγενές, έργον πρό τού οποίου θα καταπέση αίσχρά κατά τῷ Έθνοςυκοφαντικῷ,ότι εις λή- θην παρεδάκε τό όνόματτα τών ευεργετῶν του- όχι, άν ήναι λαός όστις ήσθάνθη βαθύτατα τό αίσθημα τῆς ευγνωμοσύνης προς τούς ευεργέτας αυτου, ούτος είναι ό Έλληνικός λαός. Καί πῶς να τούς λησμονήση! Τά όνόματτα των ταυτί- ζονται μετά τῆς ελευθερίας του και τίς πο- τε έλησμονήσε τήν ελευθερίαν του!

Έρ' όλοις ταυτοΐς ή Έφορία τού Συλλόγου Βύρωνος έκπράξει δημοσίως τήν ευγνωμοσύνην τῆς προς τούς ευγενείς κατοίκους τῆς φιλομου- σουνήσου Σύρου διά τήν ύποδοχήν ής έτυχε παρ' αυτοΐς ή αντιπρόσωπος Έπιτροπή τῆς και προς τούς κ. κ. Σταμ. Πρώιον, Έλπιδ. Αζδόπουλον Ν. Κ. Πετρόπουλον, Κ. Στυλιανόν, Παντ. Καρζλήν, Γ. Ποσειδώνα και Π. Ζ. Νεγρεπόντην, τού άποτελούντας τήν έκείσε έπιτροπήν διά τήν μεγίστην έκδρομῆσιν ήν παρέχουσι προς τόν Συλλογον Βύρωνα, όστις άείποτε μετά γλυ- κυτάτης άναμνήσεως θα άναπολή τήν συνεργασίαν ταύτην.

Έν τέλει δε ή Έφορία έκπράξει τας βαθείας ευχαριστίας τῆς προς τον ευγενή και γενναϊόν νέον κύριον Δ. Αθηναϊόν όστις ουδένος κόπου εφεί- σθη όπως φανῆ χρήσιμος άείποτε τῷ Συλλόγῳ, ιδίῶς δε εις τήν περιστάσιν ταύτην, καθ' ήν δύ- νηται τις ειπεΐν ύπερξέν ό μοχλός πάσης κι- νήσεως παρ' τοΐς κατοίκους τῆς Σύρου. Έπίσης τας αυτάς ευχαριστίας άπονέμει ή Έφορία και προς τόν τύπον τῆς Σύρου όστις ύπεστήριξε

1) Τῷ Έπαρμόστῳ τούτῳ Όπουντίῳ παλαιστῆ ανα- τίθησιν ό Πίνδαρος τήν Θ'. τών Όλυμπιονικῶν, πρῶ- τό οικίον χωρίον . . . προξενία δ' άρετῆ τ' ήλθον τιμαόρος Ισθμίοι αιτι Λαμπαρόμαχος μίτραϊς, δεσ' άμφοτέρων κράτησαν (στροφῆ δ) μίαν έργον άν' άμείραν "Αλλαι δε δυ' έν Κορινθου πύλαις έγένοντο' έπισται χάρμαι και δε και Νεμέας Έρμάρ- μόστῳ κατά κλιπρον κ ε.

2) Εί και προστιθέμεθα τῆ τού Βοΐαχίου έπόψει, ουδέν ήττον τό κεινός λυσιστελής κίονομεν ναναρέ- ρωμεν μάλλον εις τό άδαιον, ή εις τό πόρωσ, άν τό άσμα τούτο έγκλεισώμεν έν έρωτηματικῷ σημείῳ, άρα κενός θα ήμην; Αληθέστερον δε δι' έναντίας έναλα- γαχῆς ή άνωθυμία, ή παρ' Απολλοδώρω (Βιβλιό). III Κ. VI § 2 γενομένης γαρ α υ τ ῆς προς Αδραστον, διαλυσάμενος όμως κτλ.) μεταβλητέα εις ουσιαστι-

κῶν, καθ' ή διορθοῦσιν άλλοι μιν εις τό όργῆς, άλλοι δε εις τό αιτίας, ό δε Σομμοί ειλάζει ύπολαθάνοντα έν τῷ αυτῆ τῆ «αυτῷ σταθεσ.» Αναγνωστέον όμως α υ τ ῆς Ιδ. Πινδ. Νεμ. Ο. 35, ή λέξις και περ ποιη- τικῆ ένθάδε καθίσταται τόν λόγον σύμμετρον, επειδή άλλαχού τού αυτου συγγραφέως, (ήγουν τού Απολ- λωδώρω) οϊον IX 28 αναγνωσκονται β α σ σ ε ς (=πό- δες), ύφεις (=όφθαλμοί) λάβρον πυρ και έν κερ. 28 μουσών μελωδεΐν. Και δη και άκριβούς στίχους ποι ητων τήρει π.β. Σμυρναϊου Meletemata critica P 88

1) Το δε σύστημα και τά είδη τῆς προξενίας δια- φερόντως διαλευκάνει ό Μαυρίκιος Μίσιερ έν τῆ δια- τριβῆ ής ή έπιγραφή de proxenia sive de publico Graecorum hospitio, ύπόθεν όβλον, ότι έγένετο διτετόν είδος προξενίου τό μιν αυτών, οίτινες έν ή πολιτεΐα τε- λοῦσαι προνοούσι τών συμφερότων άλλης, ήτις προσή- νεγκεν έκείνοις τήν τιμήν τῆς προξενίας' τό δ' άλλο αυτών, οίτινες δέν άνωάζοντο υπό τῆς πολιτείας, ής τών ύποθέσεων πως έφρύντιζον, άλλ' υπό τῆς ίδιας έαυτων πατρίδος. Το πρώτον τών ειδών αυτών είναι

κῶν, καθ' ή διορθοῦσιν άλλοι μιν εις τό όργῆς, άλλοι δε εις τό αιτίας, ό δε Σομμοί ειλάζει ύπολαθάνοντα έν τῷ αυτῆ τῆ «αυτῷ σταθεσ.» Αναγνωστέον όμως α υ τ ῆς Ιδ. Πινδ. Νεμ. Ο. 35, ή λέξις και περ ποιη- τικῆ ένθάδε καθίσταται τόν λόγον σύμμετρον, επειδή άλλαχού τού αυτου συγγραφέως, (ήγουν τού Απολ- λωδώρω) οϊον IX 28 αναγνωσκονται β α σ σ ε ς (=πό- δες), ύφεις (=όφθαλμοί) λάβρον πυρ και έν κερ. 28 μουσών μελωδεΐν. Και δη και άκριβούς στίχους ποι ητων τήρει π.β. Σμυρναϊου Meletemata critica P 88

1) Το δε σύστημα και τά είδη τῆς προξενίας δια- φερόντως διαλευκάνει ό Μαυρίκιος Μίσιερ έν τῆ δια- τριβῆ ής ή έπιγραφή de proxenia sive de publico Graecorum hospitio, ύπόθεν όβλον, ότι έγένετο διτετόν είδος προξενίου τό μιν αυτών, οίτινες έν ή πολιτεΐα τε- λοῦσαι προνοούσι τών συμφερότων άλλης, ήτις προσή- νεγκεν έκείνοις τήν τιμήν τῆς προξενίας' τό δ' άλλο αυτών, οίτινες δέν άνωάζοντο υπό τῆς πολιτείας, ής τών ύποθέσεων πως έφρύντιζον, άλλ' υπό τῆς ίδιας έαυτων πατρίδος. Το πρώτον τών ειδών αυτών είναι

POB. Καθήσατε . . . τώρα θα τόν κράξω . . . 'Ω ουρανέ ! μοι φαίνεται ότι . . .

EP. Δέν άπατάμην ό Ροδέρτος . . .

FOB. 'Ο Έρρίκος, ό καλός μου Έρρίκος, είσαι σύ; (ένηγκάλιζονται).

EP. 'Ακριθέ μοι φίλε, με πόσην ευχαριστη- σιν σε επανάβ' έπω μετά τόσον πολύν καιρόν . . . Μόλις άφίχθην, εξήτησα παρὰ δικῶρων ειδῆ- σεις περί σου, άλλ' άνωφελώς; 'Ο μιν ένόμιζεν ότι άνεγώρησες, ό δε ήγνόει ποϋ εύρίσκεσαι.

POB. Τό πιστεύω, είναι ήδη πολλές καιρός όπου ζω τραβηγμένους τού ευγενούς κόμου. Καλέ μου Έρρίκε, πόσον ήλλαξες ! Δέν σε έγνω- ρίξα πλέον . . . 'Αλλ' είπέ μοι, ποία ευτυχής συμ- πτωσις σε επανέφερεν εις Ιταλίαν, μετά έπτα- ετῆ άπουσίαν;

EP. 'Ηλθον δι' ύποθέσεις . . . 'Αλλ' ήδυνάμην να σ' έρωτήσω πρότερον, διότι σ' εύρίσκω εις τό γραφεϊον ενός δικηγόρου;

POB. 'Αλλ' τί θέλεις; έναντιότης τῆς τύ- χης! 'Οταν έμειθα εις τό σχολεϊον εγώ είχον τόν τίτλον Κύριου, ήδη ευχαριστούμαι εις τόν τίτλον γραφέως, άντιγραφῶς και τά πα- ρόμοια.

EP. 'Αλλ' ά πόθεν άρά γε τοιαύτη τρομερά

μεταλλαγή; 'Αν και ή οικογενειά σας εύρί- σκετο τότε εις τινα χαλάσειν, μ' όλον τούτο αυτη διατηρεϊτο έτι κατά τόν βαλμόν τῆς.

POB. 'Ισα, ίσο, αυτη είαι ή αιτ' α τῆς παν- τελούς καταστροφῆς. Έγώ ό ίδιος ήγούον τήν άθλίαν κατάστασιν τών εικονομαχικῶν μας' και όταν ύπερέβην τόν έντιμον, άλλ' άλίαν γενναϊό- δωρον πατέρα μου, με παρουσάσθησεν προς βλάβην μου άπειρα χρέη παρ' αυτου γεννη- θέντα, όπως ύποστηρίχη τήν ύπόληψιν και τό μεγαλείον τῆς οικογενείας μας' έν όλίγαις λέξε- σιν, ή ευτέλης περιουσία μας ήτον ύποθηκευ- μένη, καταναλωμένη, πρὶν άκόμη εγώ γεννη- θῶ, και όταν έπίστευον ότι θα γίνω κάτοχος τῆς πατρικῆς μου περιουσίας, μοι παρουσιά- σθησεν άπειράριθμοι πιστωται, οίτινες διένει- μον τό καλῆτιον και έκείνη τὰ όλίγα κτήματα άτινα μας έμενον, και ό μικρός κύριος κόμης έμεινε με τας χείρας κενάς και άνευ στέγης.

EP. 'Αλλ' δέν σοι έμεινε κανεις πλούσιος συγγενῆς, παρ' ου να ζητήσῃς βοήθειαν;

POB. Συγγενείς ! . . . 'Ο πτωχός δέν έχει τοι- ούτους, και οι πλούσιοι είναι οι πρώτοι οίτινες τόν άπορρύνουσι και αίσχύνονται ότι είναι συγγενείς του. Έν τούτοις εγώ ένα θεϊον εκ μη-

τρός, όστις δέν θέλει οϋτε καν ν' άκούση τ' ό- νομά μου, εγώ και ένα εξ' αδελφον τού πατρός μου, όστις θα μ' εξόριζεν ευχαριστως, διότι φέρω τό αυτό έπιθετόν του. Βλέπεις λοιπόν, τί ήδυνάμην να περιμένο από τοιούτους συγ- γενείς.

EP. Πτωχέ φίλε !

POB. 'Αλλά πτωχός τῆ αληθεία. 'Αλλος τις εις τήν θέσιν μου θ' άπελιπίετο, άλλ' εγώ προσκαλών εις βοήθειαν μου φρόνησι και φιλο- σοφίαν, έγέλων τῆς σκληρότητος τῆς τύχης και περιφρονών να ζητήσω έλεημοσύην παρ' άλλου τινός, εζήσα μέχρι τοϋδε εκ τού καρπού τών κόπων μου και τῶν προτερημάτων μου. 'Αλλ' θ' Θεε ! . . . Πόσας σκληράς νηστείας έκα- νον φιλοσοφών μετά τήν τρομεράν καταστρο- φήν, ήτις με ύπέτριπεν από πῆν ό,τι ήμην κά- τοχος, άφήσακα με μόνην και μόνην, τήν κη- θαράν και άθῶαν καταγωγήν μου.

EP. Καλέ μου Ροδέρτε, πόσον σε λυπούμαι διά τας δυστυχίας σου ! Παρηγορούμαι όμως ότι δύναμαι έν μέρει να σ' ελαφρώσω εκ τών θλιψιών σου . . . Μάθε ότι επλούτισα εκ τού θα- νάτου τού θεϊου μου, παρ' ου εζών' δέν εξαρ- τώμαι παρ' ουδένος' δέν έχω ή τήν γραΐαν και

ακροβήν μου μητέρα, ήτις με ύπεραγαπῶ. 'Ηδη κατά τήν έπαινον μου, αυτη θα έχη πλησίον τῆς ένα άλλον υϊόν' ήμεις δε θα χωρισθώμεν ποτέ' ουθ' άναχωρήσεισ εις τὰ συμφορόντα μου και επανευρίσκων παρ' έμοι ένα αγαπητόν αδελ- φόν, θα λησμονήσης τούς σκληρούς και άχα- ρίστους συγγενείς, οίτινες μόνον τότε άναγνω- ρίζουσι τήν συγγένειαν, όταν εύρίσκωνται εις τόν κολοφῶνα τῆς δόξης.

POB. 'Ω άκριθέ μοι φίλε ! εις τήν γενναϊόν ταύτην προσοράν σου άναγνωρίζω τόν καλλι- στον φίλον τῆς παιδικῆς μου ηλικίας. 'Αλλά πόσον λυπούμαι και δυνάμενος προς τό παρόν να παραδεχθῶ τας ευγενείς προσοράς !

EP. Τι ! Με άδικεις να μοι άρνηθῆς. 'Ο άμ- φιβάλλῃς ίσως περί τῆς ειλικρινείας τών προσφο- ρῶν μου;

POB. Καλῶς γνωρίζω τήν καρδίαν σου διά τὰ σηματίως τοιαύτας ιδέας . . . 'Αλλ' σπου- δατόν τι μ' έμποδίζει, έπιθυμῶν δε και εγώ ν' άναπακορηθῶ εις τήν ειλικρινῆ φιλιαν σου, σοι έμπιστεύομαι κῆτι τι . . . 'Αλλ' σοι συνιστῶ άρα εν γρημυθείαν. Μάθε ότι πρό ενός περιπου μηνός είμαι νυμφευμένος.

EP. Τι άκούω; Είσαι; . . .

POB. Νυμφευμένος κρυφίως, και . . . 'Αλλ' άκούσῃς έρχεται' είναι ίσα ίσα ό προϊστάμενος μου θα σοι τά είπῶ όλκ μίαν άλλην στιγμήν.

EP. Πόσον με δυσαρεσει ή δικαιοτή αυτη και εγώ είχον να σοι όμιλήσω περί τινος πράχ- ματος, όπερ ένδ' άπερείε ζωηρός τήν καρδίαν μου . . . Συ ήδύνασο να με βοηθήσης, συμβου- λείσης . . . 'Ως τόσον παρουσιάσε με εις τόν γέ- ροντα δικηγόρον.

POB. Ευχαριστως, άλλ' μήν βασιζέσαι πολύ επί τῆς συστάσεως μου.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ και οι ρηθίνετες.

POB. Κύριε Ροδέρτε, σεΐς μ' έμπαίζετε ! 'Οταν σεΐς συνιστῶ ταχύτητα . . .

POB. Συγχωρήσατε, άλλ' επαναδελίπων μετά έπταετῆ άπομάκρυνσιν, ένα σύντροπον τού σχο- λείου . . . Συγχωρήσατέ μοι να σεΐς παρουσιάσω τόν καλλίτερον τών φίλων μου . . .

EP. Σεΐς παρακαλώ να συγχωρήσητε . . .

POB. Δουλόσ σας !—Θα ήναι άλλος πει- νασιμένος.

POB. Θα σεΐς όμιλήση όπως . . . και έχει χρεΐαν τῶν συμβουλῶν σας δια . . . (εις τόν Έρρίκον)—Τί διάβολον θα σου όμιλήσης;

POB. Γνωρίζετε καλλιον έμού, ότι σήμερον δέν δύναμαι να έπιληρθῶ καμμίαν ύπόθεσιν. . .

EP. Κύριε, εγώ δέν έννοῶ να σεΐς ένοχλή- σω, άλλ' άκούον ότι ειθε εις τῶν καλλιτέρων δικηγόρων τῆς πόλεως ταύτης, ήλθον να σεΐς συμβουλευθῶ, όπως σεΐς έπιφορτίσω δικήν τινά, δια μερικῶ κτήματα, τὰ όποια εκληρονόμησα και δια τὰ όποια άδικως εύρίσκω άντιστάσεις' και πριν προστρέξω εις τήν τού δικαστηρίου όδόν, έπιθυμῶ ν' άκούσω τήν γνώμην ενός έν- τιμου ανθρώπου και άναγνωρισμένου ειλικρι- νούς εῶς εκαστος άποκαλεί έμας.

POB. (Τίς άρά γε τού ειπε τοιαυτα ψευδή !)

POB. Σεΐς είμαι λιαν ύπόχρεως, κύριε, δια τήν καλήν διαθέσιν έχετε δι' έμέ. 'Αν και λιαν έπιφορτισμένος, χρεός μου θεωρῶ να σεΐς ύπη- ρετήσω.

POB. (σιγά εις τόν Έρρίκον) Μην έμει- στεύσεσ' είναι ό πρώτος καταχραστής τού τό- που.—'Οταν τό έλεγον εγώ, ότι ό κύριος δικη- γόρος είναι ή μόνη ειλικρινεΐα και ευγένεια.

POB. Σεΐς ευχαριστῶ Ροδέρτε. Φέρετε δύο καθήκλια, και ένῶ ό φίλος σας μοι έκθέτει τήν ύπόθεσιν τού, τελειώσατε έκείνο τό έγ- γραφον, όπερ τούτον μοι άναγκαϊόν.

POB. ('Α ! Εις ποίας χείρας πίπτει ό κα- λός μου φίλος . . . 'Αλλ' εγώ θα τόν σώσω.)

EP. (Θα ήδυνάμην τουλάχιστον να κάμω εις τήν Καρολίαν γνωστήν τῆν σφιζίν μου !)

POB. (Καθηνται) Με ποιον έχω τήν τιμήν να

αυτην εις τήν έκτέλεσιν τού εθνικού τούτου σκοπού.

Γ. Γ. Καθ' ήν στιγμήν τό φύλλον τού Βύ- ρωνος ετίθετο υπό τὰ πιστηρία ελάδομεν εκ Σύρου κατάλογον τών προσεγγόντων διά τήν άνίεργσιν τού άνδριάντος τού λόρδου Βύρωνος. Ευχαριστως λοιπόν καταχωρίζομεν τὰ όνόματτα αυτών.

1 Δ. Βαριαδάκης	δραχ.	56
2 Σταμ. Κ. Πρώιος	"	100
3 Ν. Κ. Πετρόπουλος	"	100
4 Έλπιδ. Αζδύπουλος	"	100
5 Π. Μ. Καρζλή	"	100
6 Π. Ζ. Νεγρεπόντης	"	100
7 Κ. Στυλιανός	"	50
8 Έλληνική Ατμοπλοία	"	224
9 Δ. Μπαροτζάκης	"	56
10 Έμμ. Σαλοῦστρος	"	100
11 Σ. Παγκάλως και αδελφός	"	50
12 Ιωάν. Καζίλας	"	12
13 Α. Μαυροκορδάτος	"	11,20
14 Ι. Ροδοκανάκης	"	1,20
15 Πετροκίριους και Κρίνος	"	11,20
16 Έταιρεία «Αρμονία»	"	11,20
17 Π. Φουστάνος	"	7,60
18 Γιού Κ. Ζερβουδάκη	"	28
19 Αδελφῶν Αποστολόου	"	11,20
20 Ανώνημος	"	5,60
21 Γιού Χ. Νικολαΐδου	"	56
22 Α. Μ. Γαϊτής	"	28
23 Αδελφῶν Βρυώνη	"	28
24 Γ. Σ. Γαλιότης	"	5,60
25 Γ. Δ. Ποσειδῶν	"	5,60

EP. Θα γνωρίζετε βεβαίως τήν οικογένειαν Τσίλη, άν και είναι πολλά έτη όπου λείπομεν από τήν πόλιν ταύτην.

POB. Τσίλη ! 'Ω διάβολε ! Εΐς τῶν πλου- σιωτέρων μας έμπόρων και τραπεζίτων, όστις πρό έπτα έτων άπεκατεστάθη εις Μασσαλίαν.

EP. Μάλιστα.

POB. 'Ο κύριος Αντώνιος Τσίλης ήτο κα- λός πελάτης και φίλος μου, και χαίρω πολύ λαδών τήν τιμήν να γνωρίσω ένα στενόν του συγγενήν.

EP. 'Ητο θεϊός μου.

POB. Τι Ίσως θα !

EP. 'Εν έτος ήδη θρηῶν τόν θάνατόν του. . .

POB. 'Ω ! λυπούμαι εξ' όλης καρδίας. 'Ητο τόσον άξιος άνθρωπος, τόσον τίμιος και επί τέλους, τόσον πλούσιος !

POB. (Ίδου ή τιμότης του !)

EP. Αυτός εξετέλεσε τας ευεργεσίας του, άφήσας με τόν μόνον κληρονόμον του.

POB. Σεΐς συγγαίρω. 'Ω διάβολε ! 'Ωρκα τύχη ! (Και εγώ τόν ένόμιζα δυστυχῆ !)

EP. Αποφάσισα ν' άποσυρθῶ όλως διόλου τού έμπορίου, και να ύπολογίσω τό εδικόν μου, και δια τούτο μοι χρησιμεύετε, όπως με κη- ρύξητε δικαιοχον επί τινων κτημάτων, άτινα μοι άρνούνται με ψευδή δικαιομάττα και μυθώ- δεις έπιμονάς.

POB. Έκμυστηρευθεΐτε προς έμε όσον καλ- λιον εύαρσεσθήσε, και βεβαιώθητε ότι θέλω θέσει εις ένεργεϊαν όλας τας άσθενείς μου γνώσεις, όπως σεΐς ύπηρετήσω.

EP. Σεΐς ευχαριστῶ' ύπάρχουσι και πολλὰι πιστώσεις να εισπραχθῶσι, και εις τούτο θα μοι χρησιμεύσητε.

POB. Τούτο είναι πολύ δύσκολον. Τήν σή- μερον οι χρεώσται είναι πλειότεροι τών πι- στωτῶν, και ή εισπραξις είναι τόσον δύσκο- λος . . . άλλ' μήν άμφοβάλλετε ότι και δια τούτην θα κάμω τό δυνατόν. Συγχωρήσατέ μοι εάν προς τό παρόν δέν δύναμαι να μείνω επί

26 Στέφανος Ρήγας »	112
27 Γ. Ζαβός »	5,60
28 Σ. Ι. Πρώτος »	50
29 Π. Καλουτζής και υιοί, . . »	56

Γενικόν ἄθροισμα . . . δραχ. 1,492,

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ

Ὁ καθηγητὴς κ. Φίλιππος Οἰκονομίδης ἀρχαῖον τοῦ Συλλόγου μέλος δημοσιεύσας ἐν φυλλάδιῳ τὸ ποίημά του «Τὸ ὄνειρον τοῦ Γλαδστωνος», ἀφιέρωσε φιλοτιμῶς τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ εἰσπραχθῆσμενα ὑπὲρ τοῦ Μνημείου Βύρωνος. Ἐκ δὲ τῆς μέχρι τοῦδε πωλήσεως τοιούτων φυλλαδίων εἰσεπράχθησαν 60 φράγκα τὰ ὅποια ὁ ἀξιότιμος Φ. Οἰκονομίδης ἔπεμψε τῷ κ. προέδρῳ Π. Ραζῆ διὰ τῆς κάτῳθι δημοσιουμένης ὡραίας ἐπιστολῆς εἰς ἣν ὁ κ. πρόεδρος ἀπήντησεν αὐθωρεὶ εὐχαριστῶν αὐτόν. Καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. προέδρου δημοσιεύομεν κάτωθεν.

Αἰ ἐπιστολαί.

Ἀξιότιμη κύριε Π. Ραζῆ.

Ἐξ ἀντιτύπων ἑκατὸν καὶ εἴκοσιν τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ἐσχάτως ἐν Κεφαλληνίᾳ δημοσιευθέντος ποιήματος «Τὸ ὄνειρον τοῦ Γλαδστωνος», ἐκποισμένου, ὡς τὸ προώρισα, ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος, συνήχθησαν μέχρι τοῦδε δραχμαὶ νέαι ἐξήκοντα, τὰς ὁποίας — ὡς τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας — σὰς ἐγχειρίζω πρὸς τὸν ἰσθμὸν σκοπὸν, ἐλπίζων ὅτι ὅσον οὕτω θέλω δυναθῆ εὐχαρίστως ν' ἀναγγείλω εἰς τὸν Σύλλογον τὴν συναγωγὴν καὶ ἄλλων συνδρομῶν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ προσδοκῶν συνάμα καὶ ἄλλοι κύριοι νὰ φανῶσιν εὐτυχέστεροί μου ὅπωςδὴποτε εἰς διενέργειαν καὶ προσφορὰν συνδρομῶν ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀληθοῦς μεγατίμου καὶ ἀθανάτου φιλέλλητος.

Ἐν τούτοις δέξασθε, Κύριε, τὴν ἔκφρασιν τῆς ὑπολήψεως, μεθ' ἧς πρὸς Ὑμᾶς διατελώ:

Ἐν Ἀθήναις, σὴν 28ῃ Ἰουλίου 1880

Ὁ ὅλως πρῶτος

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ.

Πρὸς τὸν κύριον Πρόεδρον τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Βύρωνος Π. Ραζῆν κ.τ.λ.

Ἀξιότιμη κύριε Οἰκονομίδη,

Ἐλαβον τὴν πλήρη πατριωτικῶν αἰσθημάτων ἐπιστολὴν ὑμῶν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 28ης τρέχοντος μηνὸς ὡς καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἐξήκοντα φράγκων, ἅτινα εἰσεπράξατε ἐκ τοῦ φυλλαδίου σας τοῦ ἐπιγραφομένου «Τὸ ὄνειρον τοῦ Γλαδστωνος» ὑπὲρ τοῦ μνημείου Βύρωνος, ὑπὲρ οὗ εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἀφιερώσητε. Διερμηνεύων, κύριε Οἰκονομίδη, τὰ αἰσθηματῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου ὡς πρόεδρος αὐτοῦ, σὰς ἐκφράζω τὴν πλήρη εὐαρέσκειαν ἀπάντων τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν αὐθόρμητον καὶ ἀρχαιφνῆ πατριωτικὴν ἡμῶν πράξιν ὑπὲρ τοῦ τόσο ἱερῶ σκοποῦ. Εὐχόμεναι δὲ καὶ ἄλλοι νὰ μιμηθῶσι τὸ παραδειγμα ὑμῶν πρὸς πλήρη ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Συλλόγου.

Δέξασθε, ἀξιότιμη κύριε, τὴν βαθεῖαν μου εὐγνωμοσύνην μεθ' ἧς διατελώ:

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Βύρωνος» Π. ΡΑΖΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28ῃ Ἰουλίου 1880.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐπίτιμα μέλη τοῦ Συλλόγου ἐξελέγησαν κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν οἱ ἐν Σύρῳ κ. Δ. Βαφιαδάκης δῆμορχος, Σταμ. Κ. Πρώτος, Ἐλπίδ. Λαδόπουλος, Παντιζ. Καράλης, Ν. Κ. Πετρόπουλος, Γ. Ποσειδῶν, Κ. Στυλιανῶ. Π. Ζ. Νεγρεπόντης καὶ Ξενοφῶν Διαλεισιμᾶς ἀνταποκριτῆς τοῦ Συλλόγου ἐν Γαλαζίῳ.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ.

Τάνυσε λύρα μου νὰ ζῆς τὴ λιγερὴ χορδὴ σου
Καὶ σμίξε μετὰ τὰ δάκρυα τὸν ἦχο τῆς φωνῆς σου.

Τὰ δάκρυα εἰν' ἄρμυρὰ σὴν τοῦ πελάου τὸ κύμα
Ποῦ ἀνοίγει στὸ ναυτόπουλο τὸ ἔρμο, βαθὺ μνημα.

Τὸ δάκρυ πλὴν ξεθύμασμα καὶ πόνου ἀλαφρομάρα
Εἶναι ὡς γιὰ τὴν ἀφραστὴ τοῦ δυστυχοῦ τρομάρα.

Ὅντας ὁ νιὸς χαρούμενος στὸ ξάγναντο προβαίνη
Καὶ θεωρεῖ ὀλόγυρα τὴ γῆ του σκλαβωμένη.

Καὶ ἡ φαντασία του θερμὴ σὴν ἀστὸς πετάει
Καὶ ὅπου γυρίσει καὶ σταθῆ, καὶ ὅπου στραφῆ καὶ πάη

Βλέπει μετὰ μίαν ἀπέραντη καὶ ἀχάλαγην ἀλυσίδα
Ἄπ' τὸν λαὸν τὸν εὐμορφὸ σφιγμένη τῇ πατρίδα,

Δὲ μνέσκει ἄλλο εἰς τὸ νιὸ πῶχην ἀγνά τὰ πάθη
Παρῆ τὸ ἀναστένασμα ὄχ τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη

Καὶ ὕστερα ἀπόκρυφο θερμὸ νὰ τοῦ ἀναβλύσῃ
Τὸ δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡσὺν κενοῦρια βρύσι.

Καὶ ὅταν τὸν ἔρωτα αἰσθανθῆ σφοδρὰ νὰ τοῦ φλογίξῃ
Τὰ σωθικά ἐντρέπεται πῶς σκλάβο θὰ στολίξῃ.

Τὸ Ρόδο τὸ ἀπάρθενο τὰ στήθια, κί' ἀρχηνάει
Δακρῦζοντας καὶ τρέμοντας νὰ γλυκοτραγουδάη.

Πῶς σὴν αὐτὸ παθητικὸ τὸ μοιρολόι ποῦ στέρνει
Σταῖς αὐραῖς τῆς πατρίδος του καὶ ὁ ἀνεμὸς τὸ πέρνει;

Οὔτε στεργιὰ, οὔτε πέλαα τὴν κλάψα του ἀγροικοῦνε
Ὅταν τὰ αἰσχρὰ συμφέροντα τὰ πάντα ἀποκοιμοῦνε

Καὶ ὅταν βαρθῆ νὰ στοχασθῆ τὴν τύχην τῶ ἀδελφῆς του
Τὰ δάκρυα ποῦ τοῦ τρέχουνε εἰν' ὀνοὶ τῆς ψυχῆς του

Σ' τὸν Πλάστη πλὴν δακρῦζοντας ἀρῖνει τὴν ἐλπίδα,
Καὶ τώρα εἰν' τὰ δάκρυα γλυκὰ γιὰ τὴν πατρίδα.

Ἐν Μεσσηνίᾳ (τῆς Ἰταλίας) κατὰ μῆνα Αὐγούστου.

Γ. ΒΡΕΤΟΣ.

μακρὸν μαζὺ σας, διότι σπουδαῖαι ὑποθέσεις μετὰ καλοῦσιν ἀλλαγῶ. Αὐριον θὰ μοι φέρητε τ' ἀναγκαῖα ἔγγραφα, καὶ θὰ μοι ἐξηγήσητε σαφέστερον περὶ τίνος πρόκειται ὡς τὸσον σὰς καθιστῶ κύριον τῆς οἰκίας μου.

ΕΡ. (Τοῦτο εἶναι ὅπερ ἐπεθύμουν). Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὰς φιλοφρονήσεις σας Αὐριον λοιπὸν θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἐνοχλήσω μετὰ τ' ἀπαιτούμενα ἔγγραφα.

ΡΟΔ. Θὰ μοι κάμητε μεγάλην εὐχαρίστησιν.

ΕΡ. Φίλε, σὰς χεραιτῶ.

ΡΟΒ. Ὑγιαίνετε ἀκριβῆ Ἐρρίκε (σηκώνεται).

ΕΡ. Κύριε δικηγόρε, ἂν δὲν σὰς ἐνοχλήῃ, σὰς παρακαλῶ νὰ μοι ἀφήσητε σήμερον ἐλεύθερον τὸν φίλον μου.

ΡΟΔ. Ἀλλὰ . . ἀληθῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ γραφεῖον . . ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀρνηθῶ τίποτε. Ῥοβέρτε, ὅταν θὰ τελειώσητε τὴν ἀγωγὴν, ὑπάγεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ φέρεται τὰς ἐπιστολάς, εἰσθε ἐλεύθερος σήμερον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐκλαμπροτάτου κυρίου Τσίλη.

ΡΟΒ. Σὰς εὐχαριστῶ (σιγὰ εἰς τὸν Ἐρρίκον). Πρὶν τῆς ἐσπέρας δὲν βλεπούμεθα.

ΕΡ. (σιγὰ εἰς τὸν Ῥοβέρτον). Φρόντισε νὰ ξεμπερδεύσης, ἔχω τὴν ἀνάγκην σου . . Ἐὰν ὁ κύριος δικηγόρος μοι τὸ ἐπιτρέπῃ θὰ ἐπιστρέψω ἀργότερα νὰ λάβω τὸν Ῥοβέρτον.

ΡΟΔ. Ὅπως ἀγαπᾶτε.

ΕΡ. Σὰς εὐχαριστῶ καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς προσκυνίσω . . Ὑγιαίνε Ῥοβέρτε (ἀναχωρεῖ).

ΡΟΔ. (ἀποῦ τὸν ἐσυνώδευσε). Καλὸς νέος! εὐγενὴς, εὐγλωττος . . Θὰ τὸν ὑπηρετήσω ἐγκαρδίως. Χαίρω, Ῥοβέρτε, διὰ τὸν φίλον ὃν ἐπανίδατε. Μὰ τὸν Βάκχον! Εἶναι πολὺ πλούσιος, μοι φαίνεται γενναϊόδωρος, καὶ θὰ εὕρη κατὶ τι καὶ διὰ σὰς . . Μάλιστα σὰς παρακαλῶ, ἐὰν ποτὲ ἀκούσητε, ὅτι κάποιος κακὸ βουλος . . Εἰξεύρετε ὅτι ὅλοι ἔχομεν ἐχθρούς . . Σεῖς θὰ με καταλαμβάνετε . . Συνιστῶμαι εἰς τὴν φιλίαν σας . . Ὡ διαβόλε! Ἐσήμερον δέκα

ἂς μὴ χάσω πλέον καιρὸν . . Τρέχω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λεωφορείου . . Τίς γνωρίζει ἐὰν ἔφθασεν ἤδη ὁ γαμβρός μου!

ΡΟΒ. Κύριε Ῥοδόλφε, μὴ κάμνετε τὴν χάριν νὰ μοι δώσητε τὰ χρήματα; . .

ΡΟΔ. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου, ἀκριβῆ νέε! (λαμβάνει τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον).

ΡΟΒ. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην.

ΡΟΔ. Ἐ! Σήμερον θὰ γευματίσητε μετὰ τὸν κ. Τσίλη.

ΡΟΒ. Μάλιστα, ἀλλ' εἶμαι ἀνευ λεπτῶ.

ΡΟΔ. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου, τώρα δὲν ἔχω καιρὸν εἶναι ἀργά! . . Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου (ἀναχωρεῖ).

ΡΟΒ. Ζήτω ὁ οὐρανός! Αὐτὸς θέλει νὰ με κάμη νὰ χάσω τὴν ὑπομονήν! Ἀρκεῖ, τὸν συγχωρῶ πρὸς χάριν τῆς τυχερᾶς συμπτώσεως, ἥτις μοι παραχωρεῖ τὸν καλλίτερον τῶν φίλων. Ὁ καλὸς Ἐρρίκος! μετὰ πόσην εὐχαρίστησιν μοι ἐπανειδεν! Πόσαι χαρίεσσα προσφοραὶ! Ἄλλ' ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ γνωρίζω τίς ὑπῆρξεν ὁ κακόβουλος, ὅστις τὸν συνεβούλευσε νὰ θέσῃ εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς καταχραστοῦ, τὸσον ἀναγνωρισμένου, ὅσον εἶναι ὁ ἀγαπητός μου προῖστάμενος. Ἀλλὰ θὰ τὸν εἰδοποιήσωμεν, θὰ τὸν εἰδοποιήσωμεν . . .

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΙΟΥΛΙΑ, ΚΑΡΟΛΙΝΑ καὶ ὁ ῤηθεῖς.

ΙΟΥΛ. Πῶς ἐτελείωσεν;

ΚΑΡ. Ἐξηγήθη;

ΙΟΥΛ. Τί ἀπήντησεν ὁ γέρον;

ΡΟΒ. Ποῖος; . . . Τί; . . . Τί πράγμα; . . .

ΚΑΡ. Ὁ πατήρ μου.

ΙΟΥΛ. Ὁ ἐραστής.

ΡΟΒ. Δὲν ἐννοῶ περὶ τίνος ὁμιλεῖτε.

ΙΟΥΛ. Περὶ τοῦ νέου ἐκείνου ὅστις παρουσιάσθη πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ ὅποτος εἶναι εἰς τὸ ἔπακρον ἐρωτευμένος τῆς Καρολίνας καὶ ἐπιθυμεῖ δι' ὀποιασδήποτε θυσίας νὰ τὴν νυμφευθῆ.

ΡΟΒ. Πῶς; Ὁ φίλος μου Τσίλης;

ΙΟΥΛ. Φίλος σου;

ΡΟΒ. Ἐπὶ παιδικῆς ἡλικίας, εἴμεθα σύντροφοι εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀῖ; Αὐτὸς εἶναι λοιπὸν ὁ ἐραστής περὶ τοῦ ὁποίου μοι ὁμίλει;

ΙΟΥΛ. Ναί. Τώρα δὲν θὰ ἐντρέπεσαι νὰ ἐγχειρίσης μίαν ἐπιστολὴν;

ΡΟΒ. Μίαν; . . . Ἐκατόν. Ἀλλὰ . . .

Καὶ ὁ γαμβρός ὅστις φθάνει;

ΙΟΥΛ. Θὰ ἀναγκασθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ.

ΡΟΒ. Καὶ τὸ συμφωνητικόν;

ΙΟΥΛ. Θὰ ἀκυρωθῆ.

ΡΟΒ. Καὶ ὁ πατήρ;

ΙΟΥΛ. Θὰ συγκατανεύσῃ . . . Ἐλθε μεθ' ἡμῶν καὶ θὰ ἰδῆς ἐὰν εἰξεύρω νὰ σὰς ἐκβάλλω ὅλους ἀπὸ τὴν ἀμφιβολίαν.

ΡΟΒ. Εἶναι ἀληθές; Τὸ εἶπον πάντοτε ὅτι ἤξιζες νὰ ἦσε σύζυγος ἐνὸς ὁμοίου μου.

ΙΟΥΛ. Σιώπη, ἀνόητε!

ΡΟΒ. Κόμησας σύζυγε!

ΙΟΥΛ. Τελείωσε, καὶ ἐλθε μεθ' ἡμῶν τρελλὲ, ἀνόητε, ἀπερίσκεπτε!

ΡΟΒ. Πόσον εἶναι χαρίεσσα ἡ ἐκλαμπροτάτη σύζυγός μου! (ἀναχωροῦσιν)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Ἐξεδόθη τῇ 23 Αὐγούστου 1880.